

Glasilo Svetišta bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Blato • 9. lipnja 2016. • br. 2 • god. X.

Cijena 10 kn

ISSN 1846-6400

www.marijapropetog.hr/glasilo.htm

Sadržaj

s. M. Jasminka Gašparović

3 Riječ urednice

O bl. Mariji Propetoga...

s. M. Emila Barbarić

4 Poimanje ljubavi i milosrđa u bl. Marije Propetoga

Blaženičina promišljanja...

Majka Marija Propetoga

12 Ljubiti, raditi i živjeti po svetom evanđelju Pouka, 3. srpnja 1942.

14 Po primjeru evanđelja boriti se protiv napasti Pouka, 3. srpnja 1942.

16 O svetoj pričesti Pouka, 12. siječnja 1941.

18 Čistoća duše za primanje svete pričesti Pouka, 29. studenog 1951.

Blaženici u čast...

s. M. Janja Jurman

20 Majko, sretan ti 50. rođendan za nebo (9. srpnja 1966. – 9. srpnja 2016.)

Jela Protić

21 Stope ljubavi

Uz 50. br. Tebi Majko...

s. M. Jasminka Gašparović

22 Hod s blaženicom u 50 brojeva Tebi Majko

s. M. Anamarija Vuković

25 »Tebi Majko« i ja

s. M. Irena Bajan

26 Priznanje HDKN o 10. obljetnici Tebi Majko

27 Poruke proslave blaženičina blagdana u Blatu, 9. srpnja 2003. do 2015.

Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa...

Ivo Govorko

34 »Milosrđe, to neka bude vaše obilježje«

s. M. Emila Barbarić

36 Vi ste danas trag Očeva milosrđa

s. M. Anamarija Vuković

37 Hvala, hvala, hvala...

Naša pokojnica

38 s. M. Hijacinta (Mara Vica) Šimunović (19. svibnja 1920. – 2. lipnja 2016.)

Zagovori bl. Marije Propetoga...

Niljana Borčić

42 Molitva bl. Mariji Propetoga

43 Zahvale i obavijesti

s. M. Jasminka Gašparović,
glavna i odgovorna urednica

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

Radujući se ovom jubilaranom 50. broju glasila *Tebi Majko*, želimo s vama, našim vjernim čitateljima, zahvaliti Gospodinu za sve ono lijepo što je tijekom ovih 10 godina, preko glasila ostvareno u okviru promicanja poznavanja naše bl. Marije Propetoga.

Zahvalnost je krepost kojom priznajemo Božju veličinu, dobrotu i njegovo milosrđe. To je svijest o tomu koliko smo maleni i koliko smo potrebni njegove pomoći i darežljivosti. Ako iskreno sagledavamo stvarnost u kojoj živimo, vidimo da nam je sve darovano, sve ono što ponekad smatramo našim: ovaj divni svijet i ljepote prirode koje nas okružuju, naše obitelji i prijatelji, naša djeca i mladi, talenti i sposobnosti koje imamo, ovaj život i sve ono što nazivamo svojim. Koliko tek milosti primamo po daru vjere, po milosti Božjoj koja djeluje u našoj duši, koja nas potiče, ohrabruje i vodi na putu života, po daru praštanja naših grijeha. Stoga bl. Marija Propetoga poučava svoje sestre:

»Zahvalnost je jedna od najljepših kreposti koje nam Gospodin preporučuje i hoće (da je imamo). Zahvalnost moramo gojiti u našim srcima i u našim mislima, obraćajući ih k Bogu, da mu neprestano zahvaljujemo za bezbrojna dobročinstva, od njega primljena za dobro duše i tijela. Koliko milosti primljenih od dana našega svetog krštenja do danas! Tko bi ih mogao prebrojiti? Zato svi dani našega života ne bi smjeli biti drugo, nego neprestani pjesan hvale Gospodinu« (*Pouka*, 16. kolovoza 1959.).

»Dao nam je bezbrojnih milosti i zato naš život mora da bude neprekidni čin zahvalnosti Bogu« (*Pouka*, 8. veljače 1942.).

Zahvalnost dugujemo i našim bližnjima, svima koje je Gospodin postavio na naš životni put, našim roditeljima, braći i sestrama po obitelji i po zajednici vjere; svima koji su nam pomagali i koji nam pomažu da rastemo u životnom hodu i u vjeri; svima po kojima možemo doživjeti Božju ljubav i blizinu.

I mi, prigodom ovoga jubilarnog broja, zahvaljujemo svima koji su uložili svoj trud, svoje znanje i svoju ljubav da je naše glasilo moglo, evo već deset godina, približavati vjernicima našu hrvatsku blaženicu, Mariju Propetoga Isusa Petković. Vjerujemo da je i ovo glasilo mnogima pomoglo da rastu u ljubavi i predanju Gospodinu, po blaženičinu primjeru života predana Bogu i ljudima u potrebi. S njom kličemo:

»Hvalu ćemo ti pjevati vječnu, ljubavi tvojoj.
Hvala ti vijekom, Ljubavi,
slava ti vječna, Bože veliki i predobri Oče naš nebeski,
svemožni Stvorče svemira i svakoga živog stvorenja« (*Bilježnica*, 5).

s. M. Emila Barbarić,
provincijalna predstojnica
Hrvatske provincije Krista Kralja
Družbe Kćeri Milosrđa

Poimanje ljubavi i milosrđa u bl. Marije Propetoga

Proglasenjem Godine milosrđa u Crkvi se pobudilo veliko zanimanje za otkrivanje poimanja milosrđa i njegove prakse u vlastitom životu i životu drugih, kako svetih ljudi koji nam mogu poslužiti kao uzor, tako i u različitim skupina, udruga i organizacija koje svoj život grade na poslanju milosrđa. Milosrđe nikoga ne ostavlja ravnodušnim. Mnoge je ono ponukalo na promišljanje, pod različitim vidicima. I mi kao Kćeri Milosrđa osjećamo se pozvanima da u 50. broju glasila *Tebi Majko* istražimo poimanje milosrđa u naše Majke utemeljiteljice, bl. Marije Propetoga. Njezina je vrlo opsežna pisana baština sva prožeta mislima o milosrđu, a ovom prigodom se ograničavamo na njezinu autobiografiju koju je pisala po nalogu svojih dubrovačkih biskupa Josipa Marčelića i Josipa Marija Carevića te svoga ispovjednika. Pristupivši pisanju autobiografije, nakon mučne borbe da to prihvati, zapisala je.

»Sve neka bude na tvoju veću slavu! Tebi, Bože i Gospodine moj, posvećujem ovo malo djelo. Svako slovo, svaka misao, svaki potez pera, sve neka bude kao čin ljubavi prema tebi, kao izljev duboke zahvalnosti tvom božanskom veličanstvu, čin zahvalnosti tvom očinskom milosrđu i ljubavi.«¹

O svom mučnom pisanju autobiografije za-bilježila je:

»Ali budući da je to sve bilo većinom između duše i Isusa, duša je željela da to ostane tajnom i 1911. ili 1912. godine sam to, kao vapaje duše, spalila, da taj plamen ide k Isusu i da tako i njena duša u ljubavi za Isusom izgara. I tako sam mislila da sam uglavnom posluh izvršila, jer biskup Marčelić je rekao da pišem, ali nije spomenuo (mislim) da čuvam. Ali ipak me je često savjest prekoravala da nisam točno poslušala i da ne slušam. A sada, kad mi taj spomenuti biskup Carević ponovno naloži da pišem, sad: prvo, malo se više sjećam, a drugo, mojoj duši je jako teško da o njoj što pišem. To joj je velika bol, jer ona priznaje da su njeni samo grijesi kojima je Dobrotu neizmjerljivo vrijeđala, a sve drugo da je od neizmjerne dobrote nebeskog Oca i dobrote milosrđa presvetoga Suca koji i najvećim grešnicima iskazuje dobrotu i naklonost ljubavi svoje.

Stoga ona najprije moli i vapi milosrđe Božje da joj oprostí što se ona grešnica usuđuje sebe imenovati i pripovijedati stvari koje nije dostojna ni spomenuti ni misliti. Još više joj je teško, ako je štokad koju malenkost učinila, a što je morala i više prema svojoj dužnosti, da to ide spominjati. A ona je že-

¹ Marija Propetoga Isusa Petković, *Sve za Isusa. Autobiografija i duhovni zapisi*, prir. M. Parlov, Split Verbum, 2004., 13.

ljela da to bude skriveno samo u presvetom srcu Isusovu, ljubavi njenoj, jer to je sve bilo samo za njega.«²

Mi, njezine duhovne kćeri, i ranije smo se služile njezinim autobiografskim rukopisom koji je prvi put bio objavljen 2004. godine, nedugo nakon njezine beatifikacije. Autobiografija je odraz milosrđa i ljubavi Boga Oca, očitovanih u njezinu životu i djelovanju. Priređivač je, poput njezinih duhovnih kćeri, blaženičinu autobiografiju prepoznao kao izuzetno djelo koje je vrijedno ponuditi i širem krugu čitatelje, a da je to zaista tako svjedoče i dosad objavljena tri izdanja u nakladničkoj kući Verbum.

Blaženica poistovjećuje pojmove *milosrđe* i *ljubav* ne trudeći se tražiti razdjelnicu među njima jer ih shvaća kao jedincatu stvarnost koja je potreba svakog čovjeka. Potvrđuje to i zabilježka o danu redovničkoga oblačenja članica novoutemeljene Družbe Kćeri Milosrđa:

»Kako će se zvati Družba?«, pitao je preuzvišeni biskup Mariju Petković. Ona reče da želi da se zove Družba sestara Kćeri Božje ljubavi reda sv. Franje. On reče da već ima družba koja se tako zove i da zato ne može. Onda Marija Petković reče: 'Neka se zove Družba Kćeri Milosrđa Trećega reda sv. Franje, jer su ljubav i milosrđe slično. Sestre će iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu vršiti djela milosrđa, djela ljubavi. Kći je nešto što izlazi od Oca i kći Milosrđa kao da izviere iz Očeva srca milosrđa i vrši njegova djela milosrđa.«³

U osobitu trenutku otvorenosti Bogu, primila je njegovo nadahnuće i dobro shvatila značenje milosrđa i ljubavi. Oboje je postalo zna-

čajna osobina života i djelovanja. Te je osobine zamjećivala već u svoga oca:

»Tako je – poslije milosti svetoga krštenja – velika milost i dobročinstvo Božje bilo to što je Marija imala za odgoj i uzor takve roditelje. Osobito je ona u svom ocu gledala živog sveca, za kojim se njezina duša, poslije Boga, zanosila. Otac je bio, poslije Boga, njen ideal – njena ljubav, kojeg je jako i s poštovanjem kao svetinju ljubila zato što je tako dobar i milosrdan siromašnima, što je tako mučaljiv i zadubljen u neke misli, tako jednostavan i istinit, kao čisto zlato. Svoj djeci otac je bio kao svetinja. Bio je jednostavan, iako bogat u zemaljskim dobrima. Pravednost, milosrdnost i ljubav, bile su u njemu ostvarene u najvećem stupnju savršenosti. Imao je veliku vjeru i do u tančine je vršio zakon Božji i zapovijedi sv. Crkve, osobito djela milosrđa. Siromasi i težaci, oni su bili njegovi prijatelji. Upravo ih je očinski ljubio i za njih se zauzimao, osobito za svoje kmetove, kojih je imao oko 700 jer je četrnaesti dio otoka Korčule njemu pripadao. (...) Tako je Marija bila u neprestanoj školi kršćanske kreposti i milosrđa, tu je njena duša dobila prve utiske ljubavi prema Bogu i bližnjima. O, dobrote i dobročinstva Božjih kojima ju je nebeski Otac od djetinjstva okruživao i dao joj za čuvare i odgojitelje tako dobre roditelje, da je čuvaju u nevinosti za njega, prečistog nebeskog zaručnika, da je goje u milosrđu za bijednike; da je vježbaju u jednostavnosti i radu! Providnost Božja je tako htjela da je pripravi za skroman redovnički život. Iako roditelji na to nisu ni mislili, jer oni nisu htjeli da ona ide u samostan, ali Gospodin ju je sam pripravljao i uzgajao na plodnom tlu.«⁴

² Isto, 13-14.

³ Isto, 155.

⁴ Isto, 15-17.

Nenavezana na zemaljska dobra, bila je obuzeta ljubavlju i milosrđem prema siromasima, u neprestanoj brizi kako im što bolje i prikladnije pomoći u njihovoj nevolji:

»Već od najnježnije djetinje dobi osjećala je privlačnost prema duhu siromaštva i skromnosti. U susjedstvu su bile neke vrlo siromašne obitelji. (...) Na tom je mjestu, koje je poslije kupio njen otac, sagrađena ženska škola, a te su obitelji premještene malo dalje. Iako je Marija bila iz tada najbogatije obitelji u mjestu i imala veliku i udobnu kuću i druge velike očeve kuće, dobru hranu i udoban namještaj, to je nije veselilo, već je ona čeznula i željela da ima koju malu kućicu i koju samo drvenu posudicu, kao ti siromašni susjedi. Od četiri godine sama bi se često odšuljala k njima, pa bi s nekim čudom gledala njihovo siromaštvo, a i čeznućem: da je tu njoj stanovati ili tako kao oni imati samo najnužnije. Onda je htjela da jede s njima iz jednog crnog lončića kašu – puru i da pije iz jedne crne male drvene posudice, koja je bila jedina posudica za sve i za sviju. O, kako joj je bilo slatko iz nje piti vodu.«⁵

Između svoje pete i sedme godine odlazila je k jednoj siromašnoj starijoj djevojci koja je posluživala u Marijinoj roditeljskoj kući. U nje je promatrala kameniti pod siromašne kućice. Željela je u nje i stanovati, jer je ta siromašica bila pobožna djevojka, trećoretkinja, Bogu posvećena djevica u svijetu koja je, zajedno sa svojom sestrom, Mariji pripovijedale o Bogu i svecima. Mala je Marija u njih, u njihovu siromaštvu i u njihovoj dobroti, nalazila neku milinu. I dalje u životu uvijek je čeznula za kojom kolibicom i pustinjom ili pak da gdje bude služavka, u kojem siromašnom samostanu.⁶

Uronjena u Boga, doživljavala je posebna duhovna i mistična iskustva. Koliko je bila pozorna na poticaje milosti Božje i otvorena suradnji s njime, prisjeća se zgrade iz djetinjstva kad ju je učiteljica zbog njezine nesmotrenosti izgrdila:

»Dragi Bog joj je dao upoznati bol i jako je osjećati zato da joj za kasniju njenu misiju pokaže, da ona svoje duhovne kćeri može poučavati, kako i malo dijete sve osjeća i kako se neoprežnošću može polet i duševnu radost u djetetu ubiti te kako i dijete trpi i trag trpljenja ostaje u nježnoj duši više nego u jakoj. Stoga ona u životu ima veliku pažnju i obzir prema dušama djece, posvećujući im veliku ljubav i čuva se da ne bi kad djetete ponizila, osim kada je drsko i zločesto.«⁷

Marija je ljubila Isusa iznad svega i bila posve uvjerena da će iz te ljubavi crpiti snagu za sve drugo što je Gospodin od nje tražio:

»Poslije pričesti, u božanskom zagrljaju grleći Krista, prolije od ljubavnoga ganuća prve suze ljubavi Božje, dajući mu izljeve ljubavi. I tako se zanese i uroni u njega u nekom blaženstvu da više nije ništa čula ni osjetila oko sebe. (...) Što je Isusu govorila sad se točno ne može sjećati, zna da mu je govorila o svojoj ljubavi, da mu je darivala svoje srce i obećavala mu da će za njega živjeti.«⁸

U petnaestoj godini je iskusila da joj je progovorio tajanstveni glas, dok je promatrala križ, i tako su joj se razotkrile sumnje i nestale muke o čemu je zapisala:

»Evo tajne zbog čega ona uvijek plače jer misli da nije Isusu dovoljno uzvraćala ljubav i

⁵ Isto, 19

⁶ Usp. isto, 19-20.

⁷ Isto, 22-23.

⁸ Isto, 36-37.

ostala mu vjerna kako misli da je morala. 'Ah, Kralju i Suče moj, ti znaš da sam te ipak ljubila i željela samog tebe ljubiti, ali i slabost je izbila iz bijednog ljudskog srca. Oprosti, oprosti, jedina moja ljubavi, oprosti svom slabašnom stvoru i ne oduzimlji mi u kazni bijednoj ove male ljubavi, a veće nisam dostojna, a ne bi niti moglo više moje srce podnijeti. Ah, ako bi tvoja milost i milosrđe udijelili još veću ljubav, oh, to bi bio za mene raj, pa makar i srce puklo, pa makar i u ognju bila. Sve, Isuse, učini sa mnom, smrvi me, kazni me, pa ako po svojoj pravednosti moraš i vječnim mukama, ali za samo jedno te molim: uzdrži mi ljubav prema sebi! Isuse, ljubav mi samo ostavi i održi me blizu sebe, živote i zanosu duše moje, živote nedostojne duše!'⁹

Mjesto Babina je na tri sata hoda od Blata, a Mariju je otac tamo prvi puta poveo kad je imala trinaest godina:

»U Babini je prvi puta gledala, tj. razumjela očevo milosrđe i dobrotu prema siromašnim obiteljima koje su on i pokojni don Marko tu nastanili sagrađivši im male kućice. Kad bi došao, prvo im je po Mariji svakom slao pomoć. Marija je mislila da bi trebalo prvo ocu spraviti objed, a ne da prvo njima nosi. Ali ocu su bili prvi siromasi. Svaki dan je djeci sakupio i podijelio kolača. Navečer je sa svog pergula pozvao: 'E moji, na ružarij!' I svi bi se ljudi skupili, bila bi ih puna kuća. On bi klečeći skrušeno molio ružarij koji je Marija predvodila i poslije ih je što učio, upućivao i pričao. Otac joj je tada izgledao kao Isus koji uči siromašne ribare za trpezom.«¹⁰

Od tada ju je Babina posebno privlačila i željela je tamo ići jer:

»Tada bi sve vrijeme što joj je preostalo od običnog dnevnog posla posvetila molitvi i razgovoru s Bogom, duhovnom čitanju i učenju. Od petnaeste godine kroz taj mjesec u Babini je učila tu siromašnu djecu svaki dan vjeronauk, a od dvadesetčetvrte godine držala im je i školu. Poslije dvadesetpete godine i za tri razreda osnovne po 4 i 5 sati dnevno. Bilo bi po 20 djece od 7 do 12 godina. Ali nije svaku godinu dolazila u Babinu, a koji put je mogla ostati samo po jednu sedmicu. Pripravljala ih je za prvu ispovijed i pričest. Ta djeca – koja nisu nikad ni vidjela crkve (do 1915. godine), osim što su ih, kad su bili mali, povel i na krštenje, koja su se čudila i staklu i svakoj stvari, osobito knjizi – kroz kratko su vrijeme, za dva mjeseca naučila sve glavno što se uči kroz 3. i 4. razred osnovne, oni koji su bili od 10 do 12 godina, a mlađi, oni od 7 i 8 godina, prošli bi u dva mjeseca prvi razred. (To su sada svi odrasli ljudi i Marija čuje da imaju svoje mnogobrojne obitelji, te su, znajući što je to škola, tražili da bi im sada s. Marija dala dvije sestre djeci za školu. Ali se to nije moglo jer gore kod njih nema crkve da sestre vrše svoje dužnosti prema propisima. Pak se je postiglo 1939. godine kod vlasti Banovine da su djeci njihovoj dali jednog učitelja za osnovnu školu.)

I ta zapuštena djeca do 1915. godine su bila u gorem stanju nego mali pogani u Africi. Kad su vidjeli prvu Isusovu sličicu, o kojem ih je Marija poučavala i o njemu govorila, toliko su se čudili i veselili da bi svaki *čovjek* proplakao videći kako su se svi s divljenjem skupili oko te sličice i prosili da im se dopusti bar malo uzeti je u ruke. A kad je Marija (koju su zvali 'Gospodica Marija') dopustila da je jedan od njih može ponijeti (Isusovu sličicu) kući do sutra, jer je molio da bi i svojima to

⁹ Isto, 53-55.

¹⁰ Isto, 57.

pokazao, sva djeca su poslala s njime u njegovu kućicu, a kad su se morali radi sumraka vratiti kućama, upirali su svi žalosno oči u tu sretnu kućicu gdje se taj mali Isus (sličica) nalazi. Sutra, u procesiji, svi su dopratili tu sličicu malog Isusa u školu, a taj sretnik koji ju je nosio, tako je dostojanstveno hodio kao svećenik kad nosi Presveto. Ali kad im je Marija govorila da ima u Blatu jedna velika kuća, crkva, gdje je taj dragi Isus živ, oh kakva je bila njihova čežnja da idu u tu svetu kuću – crkvu! Onda im je govorila kako se on nalazi u svetom sakramentu, jer smrtni ljudi ne bi mogli gledati njegovo veličanstvo i sjajnost, kao ni naše oko neizmjernu svjetlost Sunca; govorila im je kako mu se nevidljivi anđeli klanjaju i pjevaju Svet.«¹¹

U Mariji je uvijek tinjala želja za posvećenim životom od čega su je svi njezini odvrćali. Tražili su različite načine da je odgovore od samostana. Jedino je njezin brat Ivan razumio što se u njoj događa:

»Ali vidi brata Ivana gdje mu se usnice tresu od prikrite žalosti, a sve mило nastoji oko Marije. Počeo je Mariji govoriti ozbiljnije – jer joj je o tom više i prije govorio – da se neće oženiti, već da će njih dvoje skupa živjeti i raditi za čovječanstvo; da će je učiniti kraljicom Italije, da će ona živjeti kao kraljica, da će sagraditi zavode za odgoj sirotne djece, jer je znao da ona misli puno na sirote. On je uistinu mnogo ljubio sestru Mariju i ona je voljela svoga brata Ivana jer ni on nije mario za taštine svijeta, niti je ljubio svijet, već je mislio kako bi pomagao neznanju i bijedi svijeta. Oh, kako je teško boriti se i žalostiti one koje ljubiš i koji tebe ljube!«¹²

Osjećala je veliku želju da ide u zatvoreni samostan gdje bi se posve posvetila molitvi, ali ju je razdirala i želje za djelima milosrđa prema potrebnima:

»Siromašni i siromašna djeca bili su njenoj duši više nego najbliži, bili su 'svoji' kao braća i djeca njena srca; najviše je na njih mislila, radi njih plakala – da na njih nitko ne misli, da toliko trpe, da im se čini toliko nepravdi. Ona je često k njima silazila, a kad je umro njen mili otac, onda je samo na njih mislila, svaki dan je kojeg pohađala donoseći mu okrepe ili pomoći što je mogla. Videći i promatrajući njihovu bijedu i zapuštenost, neznanje i trpljenje, mnogo je zbog toga trpjela. Kad bi joj siromašni bolesnici pripovijedali svoju žalosnu povijest i zapuštenost, ona bi, sjedeći na stolcu uz njihovo bolesno uzglavlje, slušajući ih plakala i suze su kapale na siromašno tlo njihove kućice. Njihovu siromašnu na pola голу neupućenu djecu, tako je u srcu nosila, kao da joj ta djeca srce oćicama ranjavaju; kao da su to njena djeca u Bogu koji joj ih prikazuje u bijedi i napuštenosti. I kod kuće je na njih mislila i smišljala kako bi im pomogla. Često joj se iz dubine duše izvio uzdah ili je zapjevala: 'Djeco moja, moja siročadi.' Tako je jednom, dok je pripravljal stol za objed u kući, misleći na siromahe i gladnu djecu, uzdahnula i zapjevala jako i bolno: 'Djeco moja, moja siročadi.' Njen brat Ivo ju je čuo te je zamišljeno pogleda i upita: 'Što to misliš, Marijo?' Ona mu reče: 'Na pameti su mi ona draga sirotina djeca.' Ali sve drugo je u srcu sakrila, da se ne oda i njega ne žalosti. Tada je imala 17-18 godina.

Pohađajući siromahe nastojala je da im što pomogne i tješila ih je u Gospodinu da ne misle da ih je Gospodin zapustio već da im

¹¹ Isto, 59-60.

¹² Isto, 69.

je dao siromaštvo zato da se lakše spase, da ih, kao siromašnog Lazara koji je i siromaštvo i bol mirno trpio, primi u rajsku slavu gdje će u njegovu krilu počivati, dok će nemilosrdni bogati u ognju vječnom trpjeti. I pričala im je priču o Lazaru i Tobiji. Zato neka i oni mirno ovo još malo vremena trpe, strpljivo i predano u premudru volju Božju, i neka misle na ljubljenoga našeg Spasitelja, koji im je raj pripremio mukom i križem i teškom smrću na križu.«¹³

Bila je veoma samilosna prema siromasima, tražila ih je po mjestu ili bi, čuvši od drugih za njihovo stanje, iznalazila načina da ih posjeti i pomogne im. Najveću smetnju doživljavala je od svoje majke, na koju se često i ljutila, ali je osjećala da je treba poslušati. Iako je bila maloljetna, na kraju bi ipak postupila prema svojoj savjesti. Opisuje nekoliko slučajeva koji su joj se posebno urezali u srce i u pamćenje. Zbog majčina krutog odnosa prema siromasima, znala se s njom i sukobiti:

»Jednom su roditelji, prema svojem običaju, pozvali korizmenog propovjednika i župnika na objed, i još neke druge, a taj je objed bio priređen kao počast i zahvalnost korizmenom propovjedniku. Kad je Marija vidjela toliko obilno pripravljanje jela i koliko se trse da bude što bolje, bila je žalosna misleći na jadne svoje siromahe i nepravdu prema njima. Pita je majka što joj je krivo, a ona reče: 'Da su to siromasi ne biste toliko priredile, za siromahe se ne biste toliko mučili.' I bila je Marija žalosna i za stolom. I majka poslije za stolom otkrije njenu žalost odličnim gostima, župniku i propovjedniku. (...) Mariji, kao ni pokojnom joj ocu, nisu uglednije osobe bile nešto veće, nego suprotno –

siromašne. Dapače, bili su joj siromasi miliji i važniji. To su bila djeca njenog trpećeg srca i jer su ta 'njena djeca' bila siromašna i zapuštena, a ona nije mogla poći slobodno k njima, ni da ih vidi ni da im pomogne, već sve kradomice i u strahu pred majkom koja je, radi toga i tih siromaha i bolesnika, mnogo na nju vikala i zabranjivala joj štošta, ali ne uvijek izričito. Jer kad bi joj majka rekla: 'Nećeš poći tu!' – ne bi se Marija usudila poći, jer tvrdi i drži da se ne sjeća da je ikad ocu ili majci uskratila posluš. To jest, da se nikad nije ogriježila o poslušnost.

Ali jedanput se usudila uz suze reći majci da ona više ne može ovo trpjeti, niti biti u roditeljskoj kući, kad ne može jadnicima pomoći iz straha pred njom, jer se dogodio jedan žalostan slučaj. (...) Sad se Mariji sva bol skupi oko duše i zaplače glasno te pođe tako plačući preko donjeg hodnika put sobe gdje joj je umro mili otac, kao da hoće njemu istužiti svoju bol. I taj čas izgubi strah pred majkom i reče, plačući glasno s rukama prema nebu: 'O, Bože moj, ja ovo više ne mogu trpjeti! Ako ni bijednicima ne mogu pomoći, digni me k sebi ili digni me iz ove kuće!'¹⁴

To su bili trenuci koje ona jednostavno nije mogla nadvladati i koji su je rastužili i razljutili:

»Takvih slučajeva tada je bilo mnogo, osobito je bilo teško i očajno ratno vrijeme, uz običnu bijedu, glad i drugo – nevolje su se povećale. Očeva obitelj nije bilo, niti je imao tko djeci i bolesnima pribaviti hranu. Njihova bijeda parala je Marijino srce: Kako da im pomogne? I nastane borba u njevoj duši, s jedne strane 'zvanje za samostan',

¹³ Isto, 79.

¹⁴ Isto, 82-86.

s druge strane 'zvanje da se za bijedne žrtvuje' i radi njih ostane u svijetu. Isus traži žrtvu, da žrtvuje težnju za samoćom. (...) Ali do njene duše i ušiju dopirali su uzdisaji i cviljenje bijednih ratnih sirota i udovica, zapuštenost djece i mladeži, dopirale su muke i zapuštenost bolesnika po kućama i u bolnicama, gdje umiru bez posljednje utjehe. A sva ta nevolja na svijetu nastaje zato što ne shvaćaju ljubav Kristovu. U toj 'borbi' je plakala sate i sate u noći, ili danju gdje u samoći, osobito poslije svete pričesti u Isusovu zagrljaju. U tim svetim časovima svete pričesti razabirala je njegov moleći slatki glas: 'Kćeri, žrtvuješ se za mene! Vidiš li kako sam ja ljubio ljude? I krv svoju prolio sam za njih. Ostavio sam nebo i zatajio sebe došavši na tu zemlju da pokažem put i život ljudima.'

I često joj je u svetoj pričesti Isus milo govorio pokazujući joj srce i ljubav svoju prema ljudima: 'Gle ovo srce koje je toliko ljude ljubilo...!' Pitala je Isusa što traži od nje bijedne i neznatne? I Isus joj je počeo prikazivati udrugu – družbu djevice koje bi se žrtvovala za njegovu ljubav. I duhom bi je prenio i vodio na razna mjesta, gdje ona vidi sebe kako govori mladeži – djeci o njegovoj ljubavi, o nebu i drugom životu. Pokazivao bi joj način života te male udruge, način molitve za društva, način odgoja sirotih itd.

I ratne nevolje su se nastavljale, sve veća bijeda, oskudica – glad kod siromašnih. Ali kod Marijine je obitelji bilo većih zaliha hrane, što ih je pametna i požrtvovna majka nabavila prije i skrovito, te ih držala skrito u drugoj njihovoj kući, kao i u konobama. Majka je dijelila siromasima, ali pomalo. Bez majčine dozvole Marija je malo mogla. To jest, bila je duševno u bojazni da ne pogriješi protiv pokornosti majci, a majka je

često zbog siromaha na nju vikala. Majci je bilo teško što Marija ide u Babinu kad ju je u kući toliko trebala, ali govorila je bratu i sestrama kad su pitali zašto pušta Mariju samu u Babinu: 'Teško mi je što ide u Babinu, ali volim da ode, jer inače će nam sve izvući iz kuće i razdijeliti siromasima.'

Jednoga dana, dok je Marija pravila tijesto za cijelu sedmicu, dolazili su siromasi pitati za milostinju. I tako dođe jedna žena iz Smokvice da moli bijelog brašna za bolesnog sina. Marija je posla moliti majku da smije dati, ali majka nije dala misleći da toj ženi nije velika potreba. I žena je vruće molila, ali njene i Marijine molbe majka je odbila. Marija je na to zaplakala videći tu nepravdu, da u njihovoj drugoj kući ima toliko vreća tog bijelog brašna, a drugi nemaju ni za bolest. I ne zna kako, ali neka bol je pritisnu i u toj boli podigne suzne oči k Bogu i ruke prema nebu i reče: 'O, Bože moj, ja ovo neću moći podnijeti: siromasi vapiju i skapavaju, a hrana tu stoji i ne mogu im dati. Moje srce ovo neće moći podnijeti. Ako ne budem mogla dijeliti je i siromasima, neka izgori kuća i hrana u njoj!'

Godina 1915. kad je jednom došla ujutro iz crkve nakon svete pričesti, čuje gdje majka tuguje da su tu noć pokrali hranu iz konobe – druge kuće. A bio je još rat, ali se Marija na to ništa ne uznemiri, već reče: 'To su jadni siromasi iz nevolje ukrali, da smo im sami dali ne bi bili uzeli.' Bili su pokrali nekoliko vreća pšenice i suhog mesa. Ali zato što je branila siromašne lupeže, čula je Marija majčine ukore.

Godina 1916. ratna je nevolja trajala, svatko je trpio posljedice, ali osobito jadni siromasi i nejaka sirota djeca. Jednom dođu dvije

male sirotice Bosnić Markun, kojima su bili umrli otac i majka. A njihova baba, ne mogavši gledati nevolju te djece, glad i plač da im da jesti, od žalosti i bez srca ostavi ih i ona. Bilo četvero male djece. I dvoje od njih, Katica i Franica, od 4 i 6 godina, dođu do Marijine kuće prositi. Kad ih Marija vidje kako od zime dršću i kako su mokri od kiše i kako je kapala voda iz njihovih haljinića, zaboli je do srca, te ih uvede u kuhinju i pokaže majci. Majka joj dopusti da im dade milostinju i hrane. Ali Marija bolnim srcem reče majci: 'Uzmimo to dvoje jadne sirote djece, sami su, bez roditelja.' Majka je pogleda i reče: 'Nemaš pameti. Kud ćemo mi s djecom?' I počne je koriti zbog toga pitanja. Marija žalosnim srcem otprati to dvoje drage sirote djece do vrata – porte i dugo je sa suzama gledala za njima kako malim bijelim nožicama tapkaju po vodi. I zaplače jer je znala da u kući nemaju nikoga. I pogledavši prema nebu zavapi: 'O, Oče moj nebeski, daj mi načini kuću gdje da primim i smjestim te i druge jadne sirote, pa da im zamijenim majku!' Osjetila je u duši da ju je Gospodin čuo te se vrati u kuću i pođe u svoju sobu i o tom je razmišljala i govorila s Gospodinom. I Gospodin joj je nekim unutarnjim tajanstvenim glasom počeo govoriti i moliti je da se zauzme za zapuštene sirote i za otvaranje sirotišta.

Težnja za samoćom i bijegom od toga zaslijepljenog nepravednog svijeta i želja da negdje u samoći plače s Isusom nad tom zaslijepljenošću – nije je nikad ostavljala. Ali, uz to, protivno 'glas' ju je progonio da žrtvuje sebe i svoju težnju da u samoći živi s Isusom te da ostane tu žrtvujući se za druge da upoznaju njegovu božansku ljubav i za spas zapuštene djece i mladeži. Ali, plačući

je odgovorila Isusu, kako da ostavi čežnju za njim i ostane tu, u vrtlogu tog svijeta, kad se osjeća kao osamljena malena ptičica koja bi htjela odletjeti daleko u samoću, na visoku goru i slobodno pjevati svojoj rajskoj ljubavi! Ali – oh, dobrote Božje – on sam joj je govorio i upućivao je kako može jedno i drugo sjediniti za njegovu ljubav. I pokazivao bi joj načine kako će tu, u svijetu, živjeti u skupini, u njega zaljubljenih duša i s njima, za njegovu ljubav, raditi za bijedne i zapuštene. (...) I pokaže joj Isus sliku tih duša. Oči sa srcem i svim moćima duše bile su u zanosu uprte put neba gdje su te duše uživale motreći tu ljubav Božju – koja je odsijevala u Kristu i iz Krista, koji je bio njihov zanos. I tajanstveno je govorio njezinoj duši i pokazivao dalje: 'I ja bih našao milinu ljubavi u toj skupini na zemlji, gdje bih silazio, tješio se i naslađivao. I vi biste radile za upoznavanje moje ljubavi.' I tada joj je pokazivao osobito zapuštenu djecu, te duše neupućene u istinu o njegovoj ljubavi. Ovo mi je točno tako ostalo u pameti, a bilo je ponekad i nešto slično.¹⁵

Iz prvoga dijela autobiografije, gdje Marija još ni ne sluti utemeljenje redovničke zajednice u poslanju milosrđa, iščitava se njezina ljubav i briga za siromašne. Njezina je duša bila odraz Božjeg milosrđa za čovjeka nevoljnika. Jednako joj je stalo do duhovnih i tjelesnih djela milosrđa što doista govori o duši koja je prepoznala čovjekovu veličinu, brinući se za njegovo dostojanstvo djeteta Božjeg. Dao Bog da svatko od nas uspije osjećati barem dio onoga što je bl. Marija Propetoga, uronjena u Boga, Oca milosrđa i ljubavi, doživljavala i učiniti djelić onoga što je i ona željela ostvariti u brizi za čovjeka.

¹⁵ Isto, 86–92.

Upute i pouke Majke Marije Propetoga

3. srpnja 1942.

Sestre, kćeri moje, danas vam moja duša želi reći da budete pažljive na svaku pouku iz nauka našega božanskog učitelja, Isusa Krista, našeg kralja, našeg Boga; na svaku riječ svetog evanđelja, na svaki čas njegova života, jer je on došao na ovaj svijet da nam objavi i rastumači Božju riječ i volju, da imamo život u njemu.

I.

Znamo iz Svetog pisma kako je u Starom zavjetu Bog govorio i očitovao se ljudima. Zato što je htio da živimo za njega, poučavao nas je i vodio; zato je on i govorio svom narodu, sve dok se njegova riječ nije utjelovala, njegov jedinorođeni Sin koji dođe od Oca i Ocu se vrati, koji siđe na ovaj svijet da nas pouči i spasi.

Ako je naša duša pažljiva na riječi evanđelja našega gospodina Isusa Krista, Sina Boga živoga, i ako ih primijeni na sebe i vjerno vrši, naš život je svet u Kristu i s Kristom. Ali mnoge duše, a nažalost i mnoge Bogu posvećene duše koje su se zaklele da će ih slijediti, slušaju ih kao nešto lijepo, ali ih ne primjenjuju na svoj život.

Ako u svojoj mladosti ne živimo po svetom evanđelju, poslije nam je u starijoj dobi to malo teže učiniti. Mada se kršćanski život mora početi od ranog djetinjstva, ipak ste svi vi, a naročito postulantice i novakinje, u najboljoj dobi da se vježbate u kreposti; dovoljno je da imate srca i volje.

Nije to, kćeri moje, ništa izvanredno živjeti po svetom evanđelju; međutim potrebno ga je u tu svrhu dobro poznavati. Zato, kad se čita sveto evanđelje ne budimo poput zida koji čuje, a ne reagira i ne miče se, već uložimo najveću pažnju na riječ Božju, jer ne samo da je moramo slušati, već je moramo primiti u svoje srce, zadržati je i po njoj vjerno živjeti.

II.

Kćeri moje, riječi vaše duhovne majke moraju odzvanjati u vašem srcu kao jeka koja vas pobuđuje i trajno ostaje u vašoj svijesti. Inteligentna i ozbiljna osoba neće olako uzeti ili zaboraviti riječi svojih poglavara jer su one za nju zakon, a i zato što se ne može zaboraviti ono što se ljubi i cijeni.

Kćeri moje, mi koje smo se posvetile službi Božjoj, svom božanskom gospodinu i kralju Isusu Kristu, moramo imati osjetljivo srce koje ljubi, i ljubazno srce puno interesa i ljubavi za njegove riječi, i riječi naših poglavara koji nas vode k njemu.

Sada u Isusu Kristu, našem Gospodinu, želim da vas poučim da ljubite i vršite sveto evanđelje. Morate naime imati veliku ljubav za čitanjem i učenjem božanskih riječi našega gospodina Isusa Krista, njegova svetog evanđelja, po kojemu moramo živjeti i u njemu drugo poučavati, a mi same tako ga opsluživati da budemo uzori za druge, kao živa evanđelja. A zato je potrebno da ga dobro upoznamo, razumijemo i naučimo.

Ljubiti, raditi i živjeti po svetom evanđelju

Ako jedna duša ljubi svog božanskog ljubimca, gospodina Isusa Krista, ljubi i njegove riječi. Ali ona koja ne ljubi, hladna je, rastresena, ne čita živom ljubavlju i tako sve zaboravi i ne živi kako poučava i hoće njezin gospodar, Bog, miljenik i kralj.

Sveci su ne samo učili sveto evanđelje, nego su ga pobožno nosili u svom srcu, razmišljali o njemu, proživljavali ga i poučavali druge. Mnoge osobe iz velike ljubavi koju goje prema riječima božanskog ljubimca Isusa, nose sveto evanđelje na prsima, a njegove svete riječi u pameti i u srcu, jer je sveto evanđelje snaga i utjeha za dušu.

Možete dobiti mnogo oprosta milosti, kćeri moje, ako učite s ljubavlju sveto evanđelje. Zato kad ga držite u svojim rukama, ne činite kao s drugim knjigama, nego se prožmite njegovim sadržajem, moćnim i svetim Božjim riječima, riječima božanskoga našeg ljubimca, koje su za nas zakon, a taj je naš život.

Ova sveta riječ je svemoćna, jer je naš gospodin Isus Krist svemoguća riječ Očeva i ta ista riječ se utjelovila i dnevno silazi u svetu hostiju i ostaje s nama.

Po svojoj svemogućoj riječi činio je čudesa: uskrsavao mrtve, umirio oluju na moru, ozdravljao bolesnike itd. Njegovu božansku riječ sluša nebo, more i zemlja, jer po njemu, s njim i u njemu bijaše sve učinjeno i sve se uzdržava.

Zato častimo i ljubimo svete riječi našeg Boga i Gospodina! Kad se čita sveto evanđelje u svetoj misi, mi ustajemo na noge i slušamo ga svom pažnjom u znak velikog poštovanja i spremnosti da izvršimo riječ Božju.

Dok sam bila mala, kad god bih čula da se pjeva sveto evanđelje u crkvi, koja je u neposrednoj blizini moje očinske kuće, ostavila bih ono što sam radila i potrčala do vrata crkve. Tu, očiju punih suza, slušala bih riječi našega gospodina Isusa Krista. Kad bi završilo čitanje evanđelja, dotrčala bih brzo natrag na svoju dužnost, da čuvam svoju braću ili što drugo.

Sestre drage, ako ljubimo našega Gospodina, ljubiti ćemo također i njegovu svetu riječ svim svojim srcem. Nije potrebno siliti neku dušu da uči sveto evanđelje, jer ona sama od sebe čezne da ga čita, znajući da su to riječi ljubljenoga zaručnika i Gospodina.

Kćeri moje, nosite uvijek sa sobom sveto evanđelje, držite ga na vidnu mjestu, čuvajte ga pobožno i s poštovanjem, kao riječ i zakon našega Gospodina.

Ako cijeli svijet mora da vrši sveto evanđelje, da ga poštuje i uči, koliko ste više dužne to vi, koje ste njegove izabrane zaručnice i posvećene njegovoj božanskoj službi?

Ljubiti i vršiti riječi Isusa Krista znači živjeti u jedinstvu s Bogom u svetom Evanđelju, jer ako mi ljubimo ono što ljubi naš Gospodin, ako hoćemo ono što on hoće, onda imamo jednu volju s njim, jedno htijenje, jedno srce i jednu dušu, a to znači jedinstvo s Bogom. Kaže naš gospodin Isus Krist: »Tko ljubi mene, držat će riječ moju, i Otac moj ljubiti će njega, i k njemu ćemo doći i u njega ćemo se nastaniti...« (Iv 14, 23).

Tko ljubi Isusa Krista, ljubi njegovu riječ, njegovo evanđelje i živi po njegovoj riječi u njemu i samo za njega.

Upute i pouke Majke Marije Propetoga

3. srpnja 1942.

Vidimo, na primjer, iz svetog evanđelja kako se Isus, Bog – Učitelj, povukao daleko u pustinju, da moli, čini pokoru i posti. Ovo ne smijemo slušati bez interesa, indiferentno, jer nas Isus ovim primjerom uči da se treba povući u molitvu i trpljenje prije nego pristupimo ostvarenju nekog djela.

I tu, u pustinji, daleko od svijeta, naš gospodin Isus Krist općio je s Ocem, ali budući da nije bio samo Bog nego i čovjek, osjetio je glad i eto odmah Sotone da ga kuša. Tako isto čini i s dušama kad vidi da nam bilo koja stvar manjka, da nam nešto treba, da smo pretrpjele neku nepravdu, da smo uvrijeđene, da osjećamo neku poteškoću, odmah se javi s napastovanjem.

Znamo, da su svi ljudi, ma kako bili sveti, napastovani u bilo kojem času. Što treba tada učiniti? Reći snažno Sotoni ono što joj je rekao Isus: »Čovjek ne živi samo o kruhu, nego o svakoj riječi što dolazi iz Božjih usta« (Mt 4, 40).

Da, kćeri moje, tako je velika riječ Božja, sveto evanđelje da možemo iz nje crpsti životnu snagu. Zato je potrebno da po njoj živimo i da je spominjemo svakog časa. Kad čujem sveto evanđelje obuzme me neko radosno uzbuđenje, pouzdanje, snaga.

Ali bez ove svete riječi, kad duša padne u pogriješke, postaje nepovjerljiva, mlaka i evo odmah Sotone da je napastuje – tu je velika opasnost za nju.

Sveto evanđelje nas uči kako da bježimo od napasti i da je odmah odbacimo. Mi živimo u svijetu i bilo koja osoba može nam što reći, što može poslužiti kao napast, a mi ne smijemo slušati ni jedan časak što nam govori, nego odmah okrenuti glavu i s Kristom joj reći: »Odstupi, Sotono!« Na isti način treba postupiti kad nas napastuju naši vlastiti osjećaji, koji su pokvareni još od Adama.

Prije nego je počeo činiti čudesa, Isus pođe daleko od ljudi u pustinju i dopusti da ga Sotona kuša, zato da nas pouči da će Sotona doći da nas napastuje i ako nas ne pridobije jednom stvari, pokušat će s drugom; ako je ne odbacimo brzo, malo pomalo će ući u srce i na koncu će ona ostati u njezinim rukama. Zato, kćeri moje, ne dopustimo nikad da nam napast ni za čas uđe u dušu, jer Bog dopušta da nas napastuje zato da, boreći se s njom, dobijemo krunu koju nam je pripremio.

Po primjeru svetog evanđelja boriti se protiv napasti

I ne samo da moramo na prvom koraku potući svoga neprijatelja, nego uvijek cijeli naš život mora biti neprekidna borba. Ako tako ne radimo, predat ćemo se neprijatelju i on će s nama činiti što hoće.

Kćeri drage, naš Bog i Gospodin govori vam preko usta vaše Majke da budete pažljive i budne protiv napasti, ne samo u velikim stvarima, nego također i u malima, jer se najprije po malima počne padati, po nekoj maloj neopreznosti, slabosti itd.

Zašto je naš gospodin Isus Krist htio da bude kušan ovim napastima? Jer se mi moramo boriti protiv tri neprijatelja naše duše: protiv požude našega tijela, protiv oholosti, protiv želje da nas drugi cijene, hvale i da nas ljube. To je slabost duše koju treba liječiti prema primjeru našega božanskog Učitelja svetom poniznosti, mrtvenjem, siromaštvom i svetom poslušnosti tijekom cijeloga svog života, sve do križa.

Sasvim suprotno se događa u oholjoj duši. Kad joj nadstojnica kaže nešto ponižavajuće, mjesto da voli i cijeni kad je drugi preziru, u njenoj nutrini sve se uzbuni, kao da je bila ranjena u svom veličanstvu i veličini.

Druga napast je škrtost koja traži da ima više nego što joj treba, da živi bolje. Ova požuda je veliko zlo, od koje dolazi sve zlo na svijetu. Zato kao naš Gospodin, Isus Krist, u napastima moramo i mi odbaciti Sotonu rekavši joj: »Odstupi, Sotono! Stoji pisano: Gospodinu Bogu svojemu klanjaj se i njemu jedino služi!«

Pazimo na naše sveto Pravilo i ni pred kim ne popuštajmo, niti odstupajmo. Osoba koja se prikaže lijepo obučena, može u sebi biti Sotona koja dolazi da nas kuša trostrukim zlom: čašću, taštinom, simpatijom i požudom.

Prema svetom evanđelju i učenju Isusa Krista moramo svakome pomoći djelima milosrđa koliko više možemo, ali ne za novac, to ne, nikada. Tražimo samo ono što je potrebno i nužno za uzdržavanje života sestara.

Budite dakle veoma budne i oprezne, jer svakog časa može doći napast. Moramo se boriti da izvršimo zakon Božji i da ga zadovoljimo, i da ga možemo poslije vječno uživati u njegovoj slavi.

Naša jedina nagrada i želja neka bude Bog, naša jedina ljubav, kao što je sâm rekao: »Ja ću biti tvoja naknada i vječna nagrada.«

Upute i pouke Majke Marije Propetoga

12. siječnja 1941.

U svetoj pričesti Isus, živi Bog, dolazi k nama da nas duhovno okrijepi, da nas posveti i da nam udijeli potrebne milost. Dolazi k nama da nam dade duhovni i vječni život. Zato kaže: »Ja sam kruh živi, koji sam s neba sišao; tko jede od ovog kruha, živjet će u vijeke; kruh, koji ću ja dati, tijelo je moj, za život svijeta« (Iv 6, 51-52). I dalje: »Zaista zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi! Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja ću ga uskrisiti na sudnji dan. Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja u njemu, koji jede mene, on će živjeti u meni« (Iv 6, 53-58). Zato kćeri predrage, primajte često, po mogućnosti svaki dan svetu pričest!!

Da se dobro pričestimo potrebno je:

I. Biti u milosti Božjoj, to jest bez smrtnoga grijeha na duši. No, treba svaka da zna što je smrtni grijeh, to jest koji su uvjeti da se jedan prekršaj zakona Božjega smatra teškim grijehom. Prvo, prekršaj zakona Božjega u teškoj stvari. Drugo, spoznaja da je to teški grijeh. Treće, privola na grijeh slobodnom voljom.

Da se dobro pripremimo na svetu pričest, potrebno je savršenim pokajanjem očistiti svoju dušu od svega što bi vrijeđalo svetost božanskoga pogleda, da Isus nađe naše srce potpuno čisto. Zato je dobro ispovjediti i lake grijehe. Ali ako koja osjeća da je učinila smrtni grijeh, apsolutno je potrebno da se ispovjedi prije svete pričesti, jer bi, sačuvaj Bože, učinila svetogrđe.

Ako koja ima potrebu da se ispovjedi prije redovite sedmične ispovjedi, neka kaže nadstojnici, a ona će joj dati sestru da je otprati van na svetu ispovijed. Ako pak ima više sestara za ispovijed, pozvat će se ispovjednika u našu kapelu.

II. Promišljati koga u svetoj pričesti primamo i zato moramo cijelo vrijeme, koje prethodi svetoj pričesti, biti zaokupljene pripra-

O svetoj pričesti

vom za svetu pričest, tj. treba da obavljamo sveto sva naša svagdanja djela u duhu priprave, uzdižući prema Isusu Kristu uzdah ljubavi i čeznuća.

Uvečer prije spavanja nastojimo i pazimo da naša zadnja misao i želja prije nego usnemo bude za svetom pričešću, a ujutro od ustajanja pa do svete pričesti ustrajmo u sabranosti, molitvi i svetim željama.

Isus hoće da nas u svetoj pričesti učini svetima i zato duša koja svakog dana pristupa k stolu Gospodnjem treba da živi što svetije. Preporučujem vam, kćeri predrage, da se pripremate privatnim duhovnim štivom, kao na primjer: »Božanski zaručnik«, i »Božanska ljubav«, da se tako rasplamtite u ljubavi i želji za svetom pričesti.

III. *Pridržavati se euharistijskoga posta* prema zadnjim odredbama Pape u motu propriu *Sacram comunione* (od 1. ožujka 1957.) kako već znate. Za svetu pričest treba se pripremiti što dostojnije daljnjom i bližom pripravom. Hamon u svojoj knjizi razmatranja kaže: »jer sveta Pričest bez dužne priprave ne bi služila nego na naše izgubljenje i mjera milosti koju prima onaj koji se pričešćuje, više je ili manje, prema raspoloženju kojim se pristupa k svetoj pričesti« (str. 29).

Sjetimo se parabole iz svetog evanđelja o kraljevskoj gozbi: onaj, koji je došao na gozbu bez svadbenog ruha, bio je vezan za ruke i noge i bačen »napolje u tamu«.

Tko želi da svaki dan pristupa svetoj pričesti, treba da se čuva laganih grijeha, jer se i njima nanosi uvreda Bogu. I ne samo da se čuvamo laganoga grijeha, nego i svake prevelike privrženosti stvorenjima, jer se Boga mora ljubiti svim srcem svojim i svom dušom svojom. On naime hoće da cijelo naše srce bude njegovo.

Upute i pouke Majke Marije Propetoga

Caseros, 29. studenog 1951.

Kćeri moje, od Boga mi je dana dužnost da vam kao duhovna Majka govorim i da vas podsjetim s kakvom čistoćom duše trebamo pristupiti sakramentu svete pričesti. Kanonsko pravo i naše Konstitucije kažu: Poglavarice se trebaju pobrinuti da sestre imaju ispovjednike kod kojih se mogu ispovjediti. Zato ako se jedna sestra treba ispovjediti prije svete pričesti i dotična sestra to zatraži, poglavarica će nastojati da zove u kuću ispovjednika koji je imenovan za zajednicu ili će je popratiti do obližnje crkve.

Da svoju dušu možemo očistiti od lakih pogrešaka dovoljno je učiniti djelo pokajanja i boli za svoje grijeha i koristiti blagoslovine koje nam se podjeljuju da očistimo našu dušu od lakih grijeha i nesavršenosti.

Bog ljubi čista srca, očišćena od svakoga grijeha i nepravde. Bog je sama čistoća i svetost i stoga ga vrijeđa nečistoća, dvoličnost i nepravda, osobito neposlušno srce koje se opire vršenju njegove volje.

Naš Gospodin kaže da se prije nego pristupimo euharistijskoj gozbi trebamo pomiriti s bližnjim koji ima nešto protiv nas; to trebamo učiniti da sačuvamo čistoću duše.

Da sačuvamo čistoću srca, drugi je uvjet ne govoriti nikada zlo o bližnjemu, ne suditi ga ni kritizirati. Ako vidimo da ima nešto za ispraviti, treba obavijestiti vlastitu nadstojnicu da ona poduzme potrebne mjere; ali nikada nemojte reći svojim drugaricama, jer samo nadstojnica ima nadležnost da sudi i razvidi kako stvari stoje. Tko se usudi kritizirati ili oduzimati dobar glas drugome, čini grijeh, prema predmetu teški ili laki. I ako se radi o jednoj osobi koja ima vlast, kao biskup, svećenik, vrhovna glavarica, onda je to smrtni grijeh. Stoga, kćeri moje, budite pažljive da ne ogovarate jer biste mogle počinuti veliku sablazan i zadati bol osobama kojih se kasnije ne bi poštivalo ni slušalo, a

Čistoća duše za primanje svete pričesti

vi biste bile odgovorne za sve zlo koje bi od toga proizašlo.

Drugo sredstvo za sačuvati čistoću srca je: govoriti uvijek istinu. Kćeri moje, trebate imati osjetljivu savjest, morate biti ispravne i istinite, te nikada sebi ne dopustiti reći jednu stvar za drugu. Ne reći istinu, veoma je crno i sramotno u istom svijetu i koliko bi to više bilo crno, sramotno i teško kad bi se dogodilo jednoj redovnici.

Treba govoriti jednostavno, bez dodavanja ili pretjerivanja, jer bi time mogle nanijeti veliku štetu. Ovim se stvarima mrlja duša, škodi se bližnjemu i vrijeđa se Boga, a mi bismo trebale radije tisuću puta umrijeti nego griješiti.

Pred Bogom mi se moramo opravdati o najmanjoj mrlji, učiniti savršeno pokajanje, ponizno priznati svoje pogreške i popraviti se da Duh Sveti može boraviti u našoj duši, jer Bog boravi u čistim, iskrenim i ispravnim srcima, a posebno u jednostavnim dušama.

Jednostavnost daje sjaj i ljepotu čistoći. Srce čisto, pokajano i ponizno Bog ne odbacuje, nego ga ispunja svojim milostima i samim sobom. Čuvajte jednostavnost jer ona je odsjev čistoće srca. Bog sa svojim Svetim Duhom boravi u čistim dušama i ispunja ih ljubavlju. Tako Bog djeluje u njima i po njima, i po njihovom svetu životu djeluje u drugima.

Gospodinu vas sve predaje i blagoslivlja,
vaša duhovna Majka,

Is. Augustin Grahovc

s. M. Janja Jurman,
mjesna predstojnica DKM u Blatu

Majko, sretan ti 50. rođendan za nebo (9. srpnja 1966. – 9. srpnja 2016.)

Bl. Marijo Propetoga Isusa, draga moja Majko, još samo malo i sviće dan kada se navršava 50 godina od tvoga prelaska u vječnost. Od tvoga prelaska u blaženstvo gdje uživaš u gledanju Isusa, svoga milog zaručnika i prebivaš u ljubavi nebeskog Oca koga si za života djetinjom nježnošću i velikom ljubavlju ljubila i slušala. Osluškiivati Očevu volju i izvršiti je, bila je najveća tvoja briga i sva tvoja radost, izvor snage i mira. U svoje životno geslo i geslo Družbe utkala si riječi »Budi volja tvoja!«

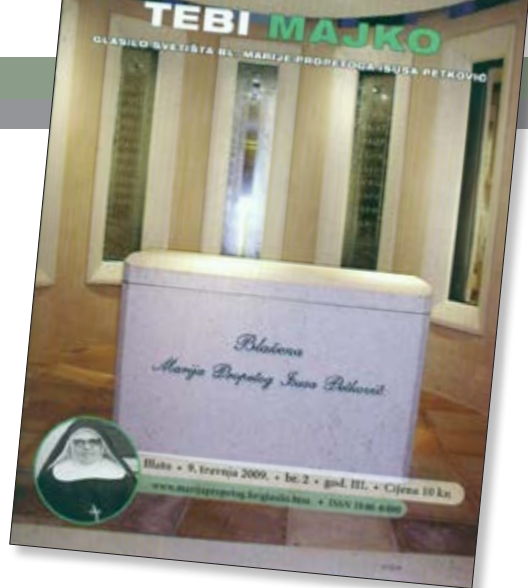
Htjela si da Očevu neizmjernu, milosrdnu

ljubav svi upoznaju i uzljube, i da s Isusom zajedno sve radimo: »Da se proslavi Otac u Sinu« (Iv 14, 13b). Zato si i drugo geslo rado rabila i svoje pouke često završavala uzvikom: »Sve za Isusa, na slavu Oca!«

U svojoj duhovnoj oporuci poručila si nam da sve žrtvujemo da se Družba uzdrži u ljubavi i jedinstvu, u Kristovu duhu i da sve budemo jedno u njemu. Poručuješ nam i pozivaš nas na ljubav koju je sam Isus zapovjedio u svom oproštajnom razgovoru sa svojim učenicima prije svoje muke: »Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge« (Iv 13, 34). I ono jedinstvo za koje je Isus u svojoj velikosvećeničkoj molitvi molio: »Da svi budu jedno kao što si ti, Oče u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu da svijet uzvjeruje da si me ti poslao« (Iv 17, 21). U međusobnoj ljubavi, žrtvujući se za blišnjega, izvršavajući svetu volju Božju i raditi za spas duša, poruka je koja se i danas iz tvoga svetišta širi u svijet.

Klečeći pred tvojim grobom, osluškujući u svojoj molitvi što nam danas, sada, želiš reći, osjećam da je to isto. Evanđeoska poruka i poziv ljubavi i žrtve do nasljedovanja Raspete Ljubavi za koju je tvoje srce, duša i tijelo izgarelo. Tvoja krv u relikvijaru svjedočanstvo je tvoje velike ljubavi u kojoj si je prikazivala u svojoj bolesti i prije u svim svojim žrtvama, radu i molitvi za spasenje neumrlih duša, posebno za

zapuštenu i sirotu djecu koja su ti uvijek, još od djetinjstva, bila posebno na srcu. Bila si spremna i krv svoju dati i sve časove svoga života, pretrpjeti sve boli i žrtve da svi spoznaju i uzljube Isusa, predobru ljubav Očevu, da tako u njemu budu vječno sretni.

Majko draga, o tvom jubilarnom rođendanu za nebo, molim te, izmoli nam danas tu veliku, Isusovu i tvoju ljubav za nebeskog Oca, preljubljenog Sina nebeskog Oca, u snazi Duha Svetoga; ljubav koja će po nama danas svjedočiti i širiti milosrđe i ljubav Očevu; spremnost na žrtvu svoga života zajedno s žrtvom Raspeta Ljubavi da se, i na nama i po nama, izvrši presveta volja Božja, da se duše spašavaju i predobrom Ocu nebeskom privode. I da naša srca budu ražarena vatrom ljubavi Duha Svetoga, da poput tebe budemo spremne do na kraj svijeta svjedočiti da je Isus jedina ljubav tvoga srca i jedina ljubav naših srdaca, da svi u Isusovoj ljubavi budemo jedno – on u nama, i mi u njemu i po njemu.

Majko, hvala ti za dar svake uslišane molitve, blagoslov i majčinsku ljubav kojom nas s neba i danas pratiš i svojim zagovorom vodiš ovo djelo Božje.

Majko, uživaj sretna u društvu blaženih i svetih, i ostani s nama sada i vazda. Amen.

Stope ljubavi

I neka godine idu
i sunce svakog jutra
ispočetka
neka pruža novu zraku
nad zemlju uspavanu
ali izbrisati neće
njegove tragove
pisane stopama
Marije Propetoga
Jer u te stope mogu stati
i dijete i starac
i brižan roditelj
i tužno siroče
Svojim životom
moleći, vičući, preklinjući
Budite velike u ljubavi
Ljubav je tražila
našla i dijelila radosno
meni i vama i njima i svima
i ljubila
U ljubavi izgorjela
i svjetlo ljubavi
postala

Jela Protić

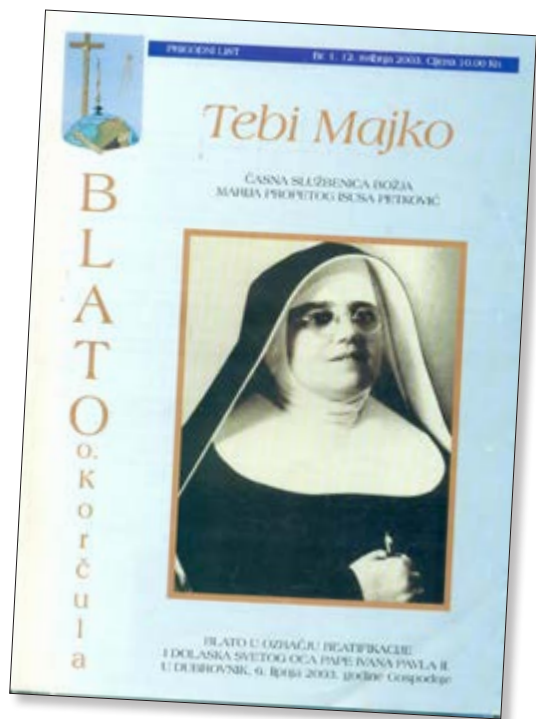
s. M. Jasminka Gašparović,
glavna i odgovorna urednica
glasila Tebi Majko
i promicateljica štovanja
bl. Marije Propetoga

Hod s blaženicom u 50 brojeva glasila Tebi Majko

»Velika nam djela učini Gospodin« – s pravom možemo klicati sa psalmistom dok se pri-
sjećamo događanja o našoj blaženici od njezi-
na proglašenja blaženom 6. lipnja 2003. u Du-
brovniku. Tad je, uoči toga velikog događaja u
Blatu, 12. svibnja 2003. objelodanjen prvi broj
glasila *Tebi Majko*, a drugi broj prigodom druge
proslave njezina blagdana, 9. srpnja 2004. Izda-
vači obaju brojeva bili su Općina Blato i Odbor
za pripremu beatifikacije, a glavni je urednik
bio Rade Kaštropil. Uz njega su u uredničkom
vijeću prvoga broja bili: Frano Anić, Tončica
Grbin, Dijana Joković, Dinko Oreb, Jela Pro-
tić, Đurđica Šeparović, Mišel Vojvodić i Dra-
žen Žuvela, a drugoga: Želimir Bosnić, s. M.
Vlatka Bratinščak, don Stipo Miloš, don Ivica
Sinanović, Teo Šeparović, s. M. Danijela Škoro
i Katarina Žuvela.

U prvom broju donesena je kraća povijest
Blata i župe Svih svetih, proslava blagdana blat-
ske zaštitnice sv. Vincence, životni put Maj-
ke Marije Propetoga i osnivanje Družbe Kće-
ri Milosrđa, gradnja njezina svetišta i priprema
beatifikacije. Drugi broj je bio posvećen beati-
fikaciji, proslavi prvoga blagdana u Blatu i za-
hvalnim euharistijskim slavljinama, prikazu po-
sjeta blaženičinu svetištu i prigodnim progra-
mima u njemu. Oba broja izašla su u nakladi od
2.000 primjeraka.

Uvidjevši potrebu da se nastavi na taj na-
čin širiti poznavanje blaženice, uprava naše hr-
vatske provincije Krista Kralja odlučila je 2007.
godine nastaviti s izdavanjem glasila. Od tada
je njegov puni naziv: *Tebi Majko. Glasilo sveti-*

šta bl. Marije Propetoga Isusa Petković. Kao osni-
vač ostaju Općina Blato i Odbor za promicanje
štovanja bl. Marije Propetoga Isusa Petković, a
izdavač postaje Družba Kćeri Milosrđa Treće-
ga samostanskog reda sv. Franje. Prva glavna i
odgovorna urednica postaje s. M. Emila Bar-
barić, koja s Katicom Knezović kao pomoćni-
com glavne urednice i lektoricom, blatskim žu-
pnikom don Stipom Milošem, župljaninom i
suradnikom Teom Šeparovićem i više sestara
naše družbe uređuje i izdaje prvih 16 brojeva
(2007. do 2009.). Od 2010. godine njezin rad
nastavlja s. M. Jasminka Gašparović. Glasilo je
izlazilo kao dvomjesečnik i u nakladi od 2.000
primjeraka, a od 2012. godine u 1.500 primje-
raka te od 2013. kao tromjesečnik.

Glasilo je dosad zabilježilo pravo bogatstvo sadržaja vezanih uz blaženicu, njezinu družbu u svih pet provincija, uz njezino rodno mjesto i otok, njezinu biskupiju i posebice svetište i njezine štovatelje. Sadržaj se glasila oblikovao u hodu, dopunjavao iskustvima i savjetima upućenih u izdavaštvo i njegove zakonitosti. Obuhvaća nekoliko područja. U rubrici *O bl. Mariji Propetoga...* donose se tekstovi koji su nastali kao izlaganja na stručnim skupovima ili kao istraživanja njezina života i djelovanja, kao propovijedi crkvenih poglavara na proslavama blaženičina blagdana u Blatu i spomendana u raznim mjestima ili kao razgovori s njima u nekim prigodama te različiti tekstovi naših sestara.

Drugi dio pod nazivom *Blaženičina promišljanja...* donosi vrijedne tekstove same blaženice nastale u raznim prigodama, kao redovite pouke sestrama te na kapitulima, okružnice, pjesme, izvadci iz njezinih bilježnica u kojima je opisivala svoje vapaje duše, njezina autobiografija i drugi zapisi iz kojih se zrcali njezina vjernička duša, njezina junačka vjera i duboka povezanost s Bogom – sve ono iz čega je crpila snagu za osnivanje i vođenje Družbe Kćeri Mi-

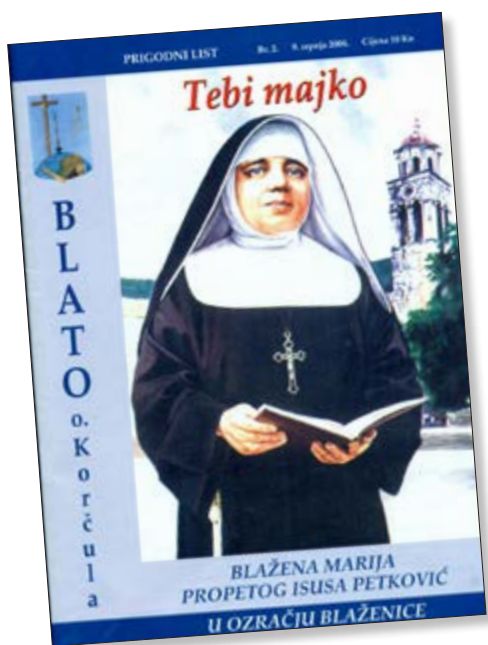
losrđa i širenje Očeva milosrđa. Iako su ti tekstovi prije svega pisani za sestre, njezine duhovne kćeri, svaki vjernik koji želi produbiti svoj odnos s Bogom i izgrađivati se na duhovnom putu može naći pomoć u svom hodu i rasti u vjeri i ljubavi prema Bogu i čovjeku, posebice onom u potrebi.

U dijelu pod naslovom *Događanja u svetištu...* donose se hodočasnički prilozi blaženičinih štovatelja, bilo da su dolazili pojedinačno ili u skupinama, ali su osjetili potrebu da zabilježe svoja iskustva duhovnoga obogaćenja i radosti u susretu s blaženicom. Osim njih o svim važnijim događanjima u svetištu pisale su s. M. Danijela Škoro i s. M. Janja Jurman.

Događanja u župi Svih svetih... bilježe proslave blagdana sv. Vincence, zaštitnice Blata, prate Dom za starije i nemoćne »Majka Marija Petković« i drugo vezano uz blaženicu u okviru župe i župne crkve.

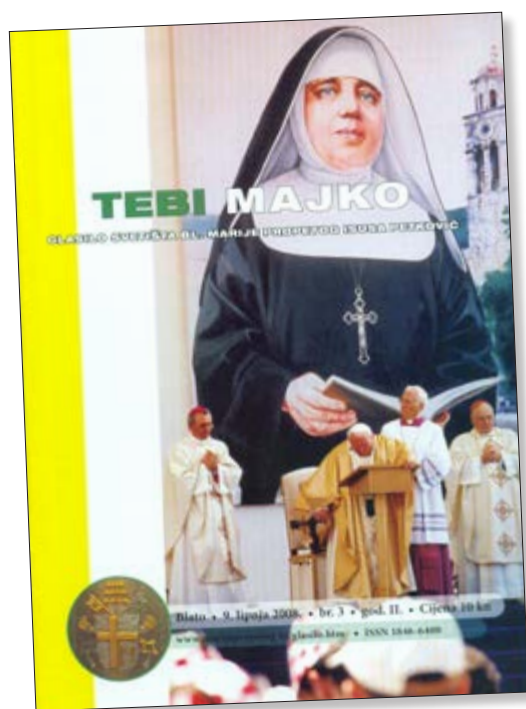
Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa... obuhvaća rad na upoznavanju sa životom i djelovanjem bl. Marije Propetoga i zaklade pod njezinim imenom koja se skrbi za djecu i mlade iz siromašnijih obitelji, a koji trebaju pomoć u svojoj bolesti, školovanju i drugim potrebama. Tu je i sestrarski rad sa skupinama suradnika i prijatelja koji se nadahnjuju na blaženičinoj duhovnosti i družbinoj karizmi milosrđa, kao i razni susreti s djecom i mladima, od Bisera Očeva milosrđa, duhovnih vježbi za djevojke, Poslanika Milosrđa, do susreta djece iz dječjih vrtića »Marija Petković« i susreta njihovih odgajatelja.

Zagovori bl. Marije Propetoga... donose zapise iz Knjige dojmova u svetištu u koju hodočasnici upisuju molitve, preporuke i zahvale za primljene milosti i uslišanja po blaženičinu zagovoru. Ove stranice su poseban poticaj svima koji su u potrebi da osnaže svoju vjeru i ustrajnost u molitvi i otvore se djelovanju Božje milosti.

Na lijepoj suradnji zahvaljujemo našim vrijednim suradnicama Branki Mlinar, Jeli Protić i Nini Vodopić i drugima koji otvorena duha osluškuju Božja nadahnuća i pretaču ih u stihove kojima obogaćuju naše glasilo. Hvala i svim povremenim suradnicima, a posebice našim sestrama Kćerima Milosrđa koje uz sve svoje obveze ipak nađu vremena i snage da obogate naše glasilo i od zaborava sačuvaju mnoga događanja u kojima su sudjelovale.

Fotografije u glasilu su iz arhiva naše družbe i hrvatske provincije Krista Kralja, te od naših suradnika, a najčešće su ih snimile naše sestre, na čemu im iskreno zahvaljujemo. Hvala i tiskari »Rotim i Market« na dugoj i lijepoj suradnji i zauzetom pomaganju u svim oblicima, nama često vrlo zahtjevnih, izdavačkih pothvata u koje se upuštamo na razini naše družbe i provincije. Hvala Katici Knezović na velikom trudu koji ulaže od početka izdavanja glasila i

svim dragim sestrama i suradnicima. Neka sve to Gospodin nagradi u svojoj ljubavi i dobroti.

I na kraju, što reći nego veliko hvala, prije svega dobrom i milosrdnom Bogu koji nas ni u jednom pothvatu ne ostavlja same, kao i moćnom zagovoru naše blaženice koja jako dobro zna kako je voditi i ostvarivati ovakva djela među ljudima, gotovo uvijek u nesklonim vremenima i okolnostima. Nadamo se da sa svakom stranicom našega glasila promičemo štovanje naše blaženice i svjedočanstvo Božje ljubavi i milosrđa koje nam je ostavila. Vjerujemo da na našim stranicama možete naći putokaze za osobno urastanje u blaženičinu karizmu milosrđa. Želja nam je bila, i nadalje ostaje, da bogatstvo duše naše blaženice i njezino iskustvo blizine i dobrote nebeskog Oca, koje je bilo izvor njezine zauzetosti za svakog čovjeka u duhovnoj i materijalnoj potrebi, rasprostremo pred svima vama, kako bismo što više zajedno rasli u ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

s. M. Anamarija Vuković,
novakinja Družbe Kćeri Milosrđa

»Tebi Majko« i ja

Majko, Marijo Propetoga, dok još ne poznavah te, glas o tebi dođe k meni. Tvoje drage sestre unijele su ga veselo govoreći: »Evo ti, i čitaj!«

Tebi Majko nebrojeno puta listala sam i čitala, gledala slike i maštala. O kad bih i ja mogla tako. Tako nasmijana biti, tako veselo raditi.

Rubrike dobro mi znane, svjedočanstva sa zadnje strane. Izmamile su pokoju i suzu radosnicu jer molitve poslane u nebo, uslišanja su bila u osmijehu svakog djeteta i radosne, zahvalne majke.

Listala bih i listala, pročitala od prve do zadnje stranice. Zaustavila se kod pouke o križu, ljubavi, milosrđu...

Sretna sam bila i onoga dana kad su mi rekli: »Napiši, za *Tebi Majko* da si sada dio samostana.«

Tebi Majko pedeseti put misli lete, raduju se roditelji, baka i dijete.

Hvala ti, Majko, za hrabrost i snagu, slovo, sliku, pouku i riječ. Tebi i dalje pisat ću rado, odano kao tvoje maleno dijete.

s. M. Irena Bajan,
zamjenica provincijalne predstojnice
Hrvatske provincije Krista Kralja DKM

*Priznanje Hrvatskoga društva katoličkih novinara o 10. obljetnici izdavanja našega glasila *Tebi Majko**

Prigodom 50. svjetskog dana sredstava društvenih komunikacija, 10. svibnja 2016., Hrvatsko društvo katoličkih novinara, u Napretkovu kulturnom centru u Zagrebu dodijelilo je nagrade i priznanja svojim zaslužnim članovima u raznim prigodama, od životnoga djela do raznih obljetnica višegodišnjega rada, te katoličkim glasilima također prigodom značajnijih godišnjica izlaženja. Uz više starih i dobro poznatih glasila, poput pedesetogodišnjaka *Malog Koncila* ili 45-godišnjih *Naših ognjišta* i niz mlađih glasila, priznanje je dobilo i naše glasilo *Tebi Majko* za svoj 10-godišnjih hod.

Nagrade i priznanja uručila je predsjednica Društva dr. sc. Suzana Peran, a svoju je pisanu čestitku poslao i predsjednik Odbora Hrvatske biskupske konferencije za sredstva društvenih komunikacija riječki nadbiskup Ivan Devčić.

U ime izdavača glasila *Tebi Majko* Družbe Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje priznanje je primila glavna i odgovorna urednica s. M. Jasminka Gašparović, a na dodjeli je bila i zamjenica provincijalne predstojnice s. M. Irena Bajan. Zahvaljujemo Hrvatskom društvu katoličkih novinara na ovom vrijednom priznanju koje nas potiče na ustrajnost u radu i širenju poruke milosrđa naše bl. Marije Propetoga.

S našim duhovnim pastirima

u proslavi blagdana bl. Marije Propetoga

u Blatu, 9. srpnja 2003. do 2015.

U svom se životu i djelovanju bl. Marija Propetoga uvijek oslanjala na mudro vodstvo i duhovnu pomoć crkvenih pastira, posebice na dubrovačkoga biskupa dr. Josipa Marčelića, koji je bio njezin duhovni vođa i suosnivač Družbe Kćeri Milosrđa. On ju je ohrabrivao na putu osnivanja nove družbe, davao joj prve upute o redovničkom životu i pratio njezino djelovanje svojom molitvom, a ona je s povjerenjem, u njegovim riječima i poticajima, prepoznavala Božju volju. I nama su od velike važnosti za naš kršćanski život poruke naših duhovnih pastira koji nas vode putem prema Gospodinu i koji nam otkrivaju veličinu Božje dobrote i milosrđa.

Počevši od 2003. godine, od prvoga blagdana bl. Marije Propetoga, u Blatu na Korčuli, njezinu rodnom mjestu, svečano euharistijsko slavlje s procesijom kroz mjesto vodili su kardinali, nadbiskupi i biskupi, koji su se uvijek rado odazivali na poziv da dođu u njezino svetište. Svatko od njih doživljavao je na svoj način veličinu ove odvažne žene, majke mnogih siromaha, materijalno i duhovno zapuštenih. Kraćim uvidima u njihova razmišljanja želimo ovdje obnoviti njihov susret s blaženicom i njezinim štovateljima. Poruke koje su tada izrekli i danas su žive.

2003. – mons. Marin Barišić, splitsko-makarski nadbiskup

»Usprkos činjenici da je u Blatu rođeno mnogo značajnih ljudi s različitih područja ljudske djelatnosti kao što su: kultura, šport, glazba, politika i dr., oni su danas gotovo zaboravljeni. Njihovu popularnost prega-

zilo je vrijeme, dok je na jednom 'neznatnom' i 'nevažnom' području, području svetosti, stasala žena oko koje se i danas okupljamo. Cilj našeg okupljanja je da u životu ostvarimo ono što je njoj pošlo za rukom, a to je da uđemo u cjelovito ostvarenje našeg ljudskog življenja.«

2004. – mons. Želimir Puljić, dubrovački biskup

»Što je Kongregacija za proglašenje blaženih i svetih otkrila u ovoj skromnoj Blajki pa je predložila za beatifikaciju? Shvatila je, naime, kako se čovjeka može pobijediti samo ljubavlju, te po ljubavi Bogu milosrđa privoditi. A za to su potrebni veliko srce i junačka vjera. Mariju Propetoga je nebo obdario i velikim srcem i junačkom vjerom. Vrlo je rano uočavala brojne patnje ljudi i društvene nepravde, glad i neimaštinu, siromašne i bolesnike. Nije mogla sve to ravnodušno gledati. Nošena čežnjom pomagati ugroženima, voljela je i štitila siromahe, tu probranu i ljubljenu braću raspetoga Gospodina. Sveci su pravi kvasac društva, sol zemlje i svjetlo svijeta. Oni su dični predstavnici Crkve i prava remek djela Duha Svetoga. Crkva

ih stoga nudi kao uzore i poziva kršćane neka ih nasljeđuju. Biseru maloga Blata, velika žena Hrvata. Zagovor tvoj sveti nek' nas svuda prati, Marijo Propetoga, mole te Hrvati.«

2005. – mons. Ivan Pređa, zadarski nadbiskup

»Koja je uloga obitelji danas? Kako pomoći toj obitelji da bude zdrava, da bude znak Božje brige i ljubavi za svako darovano biće? Kako obrisati mnoge suze nezaštićenih i ugroženih. I kako pružiti sigurnost starima i nemoćnima, da nisu bezvrijedni, da nisu osuđeni na zaborav i izolaciju. O tim pitanjima razmišljala je i mlada Marije Propetoga. Ta duša nosila je u sebi još od mladosti dvije osobine. Od malena bila je usmjerena k Bogu i, drugo, bila je nošena čežnjom pomagati ugroženima, siromašnima. To dvoje, uronjenost u Boga i otvorenost srca za potrebe čovjeka, od iskona kršćanstva u svakom vremenu sve do danas, jesu jasno svjedočanstvo istinske vjere, istinskoga kršćanstva. Bila je u unutarnjoj borbi između kontemplativnoga i aktivnog života, ali je bila i poslušna biskupu koji joj je mudro rekao: 'Kad kuća gori, nije junački ostaviti kuću, bježati i plakati. Valja se svim silama zauzeti gasiti i spasiti što se spasiti daće. Molim te, vrati se i zauzmi se za odgoj djevojčica.' Poslušala ga je i vratila se, te nastavila osluškivati Božje vodstvo u svom životu. Svemogući je tako u Marijinu srcu pripremao milosrdne ruke za rane ljudi. I doista, po ovoj skromnoj i poniznoj ženi, bez velike škole i velikih mogućnosti, Providnost je nadahnula i pokrenula novu zajednicu koja bi imala biti sijačem dobrote u ovoj dolini suza. A ona sama, sreću duhovne majke, proživljavala je najviše u malenima, siromašnima, rubnima i prezrenima u kojima je gledala lice maloga Isusa i radovala

se ako je mogla biti na usluzi. Učimo od Marije Propetoga slijediti Boga u onome čemu nas poziva, da ostvarimo svoje čovječstvo pojedinačno, u obitelji, a i u našoj domovini. Držimo se njezina primjera da bismo mogli za čovjeka činiti sve ono što je u našoj moći.«

2006. – mons. Francisco Javier Lozano, apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj

Govorio je o krepostima bl. Marije Propetoga, zbog kojih ju je blagopokojni papa Ivan Pavao II. prigodom njezine beatifikacije u Dubrovniku 6. lipnja 2003.

postavio za uzor svim hrvatskim ženama. Istaknuo je i neprestanu povezanost Hrvatske i Svete stolice iskazane u ljubavi između Petrovih nasljednika i naše prelijepe zemlje. Na temelju prve enciklike pape Benedikta XVI. »Bog je ljubav«, pozvao je vjernike da sebi što je moguće više osvijeste činjenicu neizmjerne Božje ljubavi kako bi se othrvali napastima sveprisutnoga relativizma i agresivnog laicizma. U Papino je ime blatskom župniku u miru don Ivanu Protiću uručio dokument o dodjeli naslova monsijor, a okupljenim vjernicima apostolski blagoslov.

2007. – kardinal Vinko Puljić, vrhbosanski nadbiskup

»U bl. Mariji Propetoga kao ženi prepoznao sam da društvo pada ili raste s dostojanstvom žene. Upravo je papa Ivan Pavao II. pri njezinu proglašenju blaženom istaknuo dostojanstvo

žene. Divio sam se toj jednostavnoj djevojci da u 14. godini prepoznaje vrednotu opredjeljenja za Boga i Božje. I samo takvi hrabri obnavljaju svijet. Zato je bl. Marija

Propetoga svijetli lik žene koji je tako potreban našem hrvatskom narodu da se u našem društvu ponovno izgradi dostojanstvo žene, dostojanstvo majke. Tek tada će se hrvatski narod obnoviti, kad se dostojanstvo žene i majke vrati na ono pravo mjesto. (...) Bosna i Hercegovina je zemlja koja je dugo bila pod Kongregacijom za evangelizaciju naroda – misijska zemlja. Kao takvi uvijek smo imali posebne osjećaje prema misijama. A kako je bl. Marija Propetoga imala hrabru spremnost nositi poruku Evanđelja i služiti u ljubavi, pošla je i u Južnu Ameriku i tamo na svoj način otvorila nove prostore rada, djelovanja i apostolata. U tom duhu smo mi bosanskohercegovački biskupi razmatrali njezin život i upravo nju uzeli kao zaštitnicu toga misijskoga duha u Bosni i Hercegovini. Njezina je zaštita i danas itekako potrebna da se ne zamori taj duh, nego da se ponovno otkriju nove perspektive apostolata i rada.«

2008. – kardinal Josip Bozanić, zagrebački nadbiskup

»Devet je desetljeća prošlo otkako je Marija Petković dala obećanje biskupu u Blatu i time javno potvrdila svoju vjernost i predanost Katoličkoj crkvi. Za nas je danas

ključno to njezino javno izrečeno *hoću*, jer nakon njega uslijedile su godine koje su jedna za drugom vukle Mariju Petković prema društvu Božjih blaženika. (...) O tragu bl. Marije Propetoga svjedoče brojne žene koje je s ljubavlju odgajala za uzorne kršćanske supruge i majke, ali i redovnice. Brojna svjedočanstva i zapisi, pisma i bilješke, i nakon 42 godine od njezine smrti, otkrivaju nam Mariju Petković – uzor ženu, divnu redovnicu. Kad bi za 42 godine kakav istraživač htio otkriti sliku današnjih najeksponiranih žena u Hrvatskoj na temelju medija – kakvu li bi sliku mogao otkriti? Tko su današnje žene uzori, žene ideali, žene heroji? Ne promiče li suvremeno društvo u ideološkoj sprezi interesnih skupina i medija često takvu sliku žene koja svojim životom i djelovanjem ruši trajne vrijednosti i niječe Božju prisutnost? Ne nagrađuju li se bogatom medijskom promidžbom, prvenstveno žene koje 'eksperimentiraju' ne samo s vlastitim životom nego i s ljudima oko sebe? Nije li i u predstavljanju žene ponovno riječ o ideološkom forsiranju i urezivanju u hrvatsku nacionalnu svijest poruke preglasne manjine nasuprot šutljive većine? Znam da vas, poštovane hrvatske žene, takvo postupanje vrijeđa kao Božju djecu, supruge, sestre, majke, bake, redovnice, radnice i intelektualke. Iako vas ne promiču mediji, iako ste ignorirane, u vama, dostojanstvene i ponosne hrvatske žene, Crkva vidi golemu snagu hrvatskoga društva. Znam da vas je danas u našoj domovini tisuće i tisuće koje svojom umnošću, plemenitošću, inteligencijom, kreativnošću, nježnošću, pobožnošću i dobrotom, pouzdajući se u Božju pomoć, obnavljate svijet oko sebe. Ovdje posebno mislim i na hrabre majke naših pokojnih branitelja. Zato vama, hrvatske žene, danas odajem priznanje i molim za vas zagovor i nebesku pomoć bl. Marije Propetoga koja je znala u zgodno i nezgodno vrijeme uz Božju pomoć otkriti put istine i izboriti

se za mjesto žene u društvu koje vama po istini pripada. (...) Blaženica je znala da nema kompromisa kad je u pitanju ono Božje. Ona je, opredijelivši se za javno djelovanje, svagdje dolazila kao vjernica, kao kršćanka, kao Kristova zaručnica. Kršćansko svjedočenje nije stvar nekog drugog tko živi negdje drugdje. Zato ovdje, pred likom i moćnikom predrage nam blaženice još jedanput svjedočim: Glas ove Crkve i moj glas u njoj ni za kakvu cijenu neće utihniti kad god se u ovoj društvu, u ovoj našoj Hrvatskoj, radi protiv čovjeka, kad se ugrožava opće dobro, kad se ide protiv Boga.«

mu, ne hvaliti se pred njim: 'Hvala ti što nisam kao onaj...!' Ta otvorenost Bogu nužno nas otvara i za onu otvorenost prema bližnjemu, jer je bez nje otvorenost Bogu lažna. Nažalost, mnogi su zlorabili nastale okolnosti, obogatili se na račun nemoćnih, onih rubnih i nadalje se doživljavaju kršćanima. Ono što su drugi stekli teškim radom, pojedinci su prigrabili sebi, koristeći nedorečene zakone, a katkad i nehumane. Njihova veličina propada i nestaje s njima. Neka proslava blagdana naše zaštitnice bude prigoda da razmislimo o pravim, istinskim veličinama.«

2009. – mons. Marin Srakić, đakovačko-osječki nadbiskup, predsjednik Hrvatske biskupske konferencije

»Kršćansko se vladanje potvrđuje u službi ljubavi prema siromasima, jer vjerujemo da je u njima prisutan Krist. I u tome nam je primjer i uzor bl. Marija Pro-

petoga jer otvorena prema Bogu, ona se otvara prema bližnjemu. Uočavala je patnje ljudi, glad i neimaštinu, pa je već u djetinjstvu odlučila štiti siromahe, tu 'probranu i ljubljenu braću raspetoga Gospodina', kako ih je znala oslovjavati. (...) Nisu siromašni oni koji su se odrekli svega. Kad veli: 'Blago siromasima duhom, njihovo je kraljevstvo nebesko', Isus upućuje na one koji su shvatili pravi smisao i duboku vrijednost stvorenja. Siromaštvo u stvarima jest samo vrh sante leda koja viri iz oceana, dok se glavnina toga nalazi ispod površine. (...) Blaženica nam može biti primjer u našim suvremenim okolnostima. Valja prihvatiti Boga, otvoriti se nje-

2010. – mons. Nikola Eterović, cibalski naslovni nadbiskup, glavni tajnik Biskupske sinode u Rimu

»'Bog je ljubav!' (1 Iv 4, 8). Ta temeljna istina naše vjere, važna je za svakoga od nas, kako nam poručuje sv. Pavao u drugome čitanju: 'A po vrh svega – ljubav. To

je sveza savršenstva' (Kol 3, 14). U istome odlomku Apostol naroda označava sadržaj ljubavi koja preobražava čovjeka grešnika te omogućuje njegovo sudjelovanje u izgradnji boljeg svijeta: 'Zaodjenite se dakle (...) u milosrdno srce, dobrotivost, poniznost, blagost, strpljivost te podnosite jedni druge praštajući ako tko ima protiv koga kakvu pritužbu. Kao što je Gospodin vama oprostio, tako i vi!' (Kol 3, 12-13). Blaženica je svojim životom pokazala da nije riječ o iluziji, nego da je moguće ostvariti taj ideal i ovdje u Hrvatskoj. Dapače ljubav ne poznaje granice te je sestra Marija Propetoga činila dobro tamo gdje joj je Božja provid-

nost ukazala na potrebe ljudi, posebno siroma-
ha, tako da danas Družba Kćeri Milosrđa dje-
luje u 12 zemalja – u Europi, Latinskoj Ameri-
ci i Kanadi. Molimo svemogućega Boga da po
zagovoru bl. Marije Propetoga blagoslovi nje-
zino rodno mjesto Blato, ovaj prekrasan otok
Korčulu, lijepu našu domovinu i cijeli svijet, i
da nas sve potakne da doprinosimo dobrotom
i darežljivošću izgradnji novoga i pravednije-
ga svijeta. Tako ćemo osnaženi milošću Du-
ha Svetoga sudjelovati u ostvarenju kršćansko-
ga ideala: 'Samo će ljubav spasiti svijet.' Samo
će nas Bog – Ljubav spasiti.»

2011. – mons. Mate Uzinić, dubrovački bi- skup

»Pravo pitanje ko-
je sebi trebamo posta-
viti gledajući u ta dva
primjera, primjer ono-
ga mladića koji je oti-
šao žalostan od Isusa i
zauvijek ostao 'netko'
nepoznat i bl. Mari-
je

Propetoga koja je krenula za Isusom i postala
poznata, uzdignuta na čast oltara, pitanje je što
je s nama? Vjerujem da na to pitanje svatko u
svojoj nutrini za sebe najbolje može odgovoriti.
Ako smo i utvrdili da smo kao i onaj mladić po-
štivali zapovijedi – ja se nadam da smo mi ovdje
okupljeni na ovu proslavu naše blaženice bar na
toj razini – danas moramo shvatiti da je to mož-
da dovoljno za to da nas Isus »pogleda i zavoli«,
kao i mladića iz evanđelja, bl. Mariju Propetoga
i mnoge druge u povijesti, ali da on i od nas, nas
pojedinačno i od ove zajednice, očekuje i nešto
više. Što je to nešto više? To više je da i mi osta-
vimo sve i idemo za njim. Nije to u smislu da
ostavimo posao, školu, obitelj... Ne! Bar ne za

većinu. To je u smislu da i naš posao, i naše po-
hađanje škole, i naš život u obitelji budu s njim.
Njemu, danas kao i jučer, trebaju ljudi, ne stvari.
Zbog toga se danas želi obratiti svima vama po-
zivajući vas da ga slijedite u svojoj svakodnevici,
u svojim obiteljima, na radnim mjestima, školi.»

2012. – mons. Vlado Košić, sisački biskup

»Ovogodišnjom
desetom proslavom
blagdana bl. Marije
Propetoga obilježava-
mo još dvije desetgo-
dišnjice: sjećamo se
*Odluke o herojskim kre-
postima* dane u Rimu

5. srpnja 2002. i sjećamo se *Dekreta o priznatom
čudu* u spašavanju dvadeset mornara u utrobi
potopljene peruanske podmornice Pacocha, da-
nog u Rimu 20. prosinca 2002. *Vjerujmo i mi da
su čuda moguća*. I u našim životima. Zamolimo i
mi zagovor i pomoć bl. Marije Propetoga. Za-
molimo je da posreduje u našim *osobnim* traže-
njima, da nam od Boga isprosi *hrabrost* da može-
mo smjelo poći za Isusom, da znamo ostavljati
u životu ono što je nevažno, a prijanjati uz bitno.
Također, molimo nju, ženu Crkve, da zagovara
čitavu našu Crkvu. Ali ona je i dijete našega roda,
ovoga Blata i ove Korčule, naše Hrvatske. Mo-
limo je da zagovara i *domovinu*, našu sadašnjost
i budućnost. Neka nam svima izmoli hrabrost,
osobito mladima, da se ne boje poći za Isusom,
da znaju da s njime ništa neće izgubiti, dapače,
da će s njime sve dobiti! Molimo danas bl. Ma-
riju Propetoga i za plemenito srce, za *solidarnost* u
našem hrvatskom društvu. Ona je znala zapazi-
ti one koji su u potrebi i odmah im priskočiti u
pomoć. Naše hrvatsko društvo danas pokazuje
svu tragičnost pomanjkanja solidarnosti. Kako

je prevažno misliti na druge, na probleme naših bližnjih, a ne samo uvijek na sebe i na svoje probleme. I naši će problemi brže nestati ako bude-mo više mislili na probleme naših bližnjih. Mo-limo današnju blaženicu za pomoć i zagovor.»

2013. – mons. Mate Uzinić, dubrovački bi-skup

»Živimo u teškim vremenima koja su u ne-kim elementima poprilično slična onima u ko-jemu je odrastala i živjela bl. Marija Propetoga. Možda je jedina razlika to što danas gospodar-stvena kriza nema, barem ne na našem užem području, onako drastične posljedice na tjelesni život kao što ih je imala u ono vrijeme, ali za-to ima, usudujem se reći, mnogo teže duhovne posljedice. Uzrok je u tome što današnju krizu, u puno većoj mjeri nego li ondašnju, prati ras-pad obitelji. Problem s kojim se susreće suvre-mena obitelj, zabrinuta previše za materijalnu dimenziju koja se zbog neimaštine često pre-tvara u to kako spojiti kraj s krajem, jest to što je obitelj i u sebi samoj poljuljana. To se osobito odražava na odgojnom planu. Dok pokušava-mo svojoj djeci priskrbiti potrebno za materijal-ni život, sve manje imamo vremena za ono da im prenesemo ljudske i vjerske vrijednosti. I če-sto griješimo u načinu odgajanja. Neki roditel-ji griješe odgajajući svoju djecu pretjerano stro-go. Htjeli bi da njihova djeca budu u svemu kao oni. Prema djeci se ponašaju odveć autoritativ-no, kočeći tako osobni razvitak i vlastite izbore svoje djece. Postoje vječne i trajne vrijednosti koje su roditelji dužni prenijeti svojoj djeci, ali i ono nevažno i nebitno za život, ono što novi naraštaji s pravom odbacuju. (...) Neka nam ovo promišljanje o temeljima života bl. Marije Pro-petoga koje smo pronašli u njezinoj kršćanskoj obitelji budu poticaj za nasljedovanje na svim

razinama. Neka to bude i poticaj na molitvu za zagovor bl. Mariji Propetoga, posebice sad o desetoj obljetnici pohoda bl. Ivana Pavla II. našoj biskupiji i njezina proglašenja blaženom, kad već jedanaesti put slavimo njezin blagdan, da ona svom Blatu i otoku Korčuli, dubrovač-koj biskupiji, hrvatskom narodu i cijeloj Crkvi, isprosi u Boga što više kršćanskih obitelji poput njezine, jer će to, bolje negoli bilo što drugo, bi-ti istinski doprinos novoj evangelizaciji i očuva-nju života i vjere na ovim našim prostorima, ali i svugdje gdje nas Bog šalje.«

2014. – mons. Dražen Kutleša, porečko-pulski biskup

»U Americi je pro-vedeno istraživanje koje je došlo do re-zultata da od sto lju-di samo jedan može podnijeti teret svoga bogatstva. To je zato što čovjek kad stekne bogatstvo postaje ohol i sebičan, sa svim onim manama koje su nam vrlo dobro poznate. Za-to želimo moliti za te ljude da bi shvatili Isuso-vu poruku, a ta poruka jest da sve materijalno što ovdje posjedujemo nije naše blago, nego je Božje. Možemo sve to imati, posjedovati, pre-prodavati, ali nismo ga stvorili i nikada ga ne-ćemo ponijeti sa sobom na onaj svijet. Čovje-če, sjeti se da si prah i da ćeš se u prah vratiti. Možeš zaraditi bogatstvo i imati ga, ali ono nije tvoje. Sa stvarima, odnosno s bogatstvom tre-ba postupati tako da je uvijek na prvom mjestu čovjek. Treba ulagati u ljude, a ne u stvari. Na-ša je blaženica sve svoje imanje uložila u ljude u potrebi. Bogatstvo uvijek mora biti u službi dobročinstva. Ako nije tako, ono nema nikakva

smisla i postaje problematično – ne samo danas, nego je tako od kad je čovjeka i svijeta.

Draga braćo i sestre, večeras smo čuli riječ koja bi nas trebala potaknuti na promišljanje i vjerničko preispitivanje. Na to nas potiče i primjer naše blaženice, žene koja je vama ovdje posve blizu, žene koju poznajete, o kojoj ste mnogo čuli i čitali. Ona je svjedokinja da žena rođena ovdje, u našem podneblju, može učiniti velika djela. I vi, dragi mladi i draga djeco, pozvani ste da u njoj prepoznate uzor i da, nasljedujući nju, i po njezinu zagovoru, postanete uzorom svojim vršnjacima. Znam da vam se to čini vrlo teško, ali upravo je naša blaženica potvrdila toga da onom tko surađuje s Božjom milošću, Bog daje stotruko. Sve se to zadivljujuće ostvarilo u našoj blaženici. Zato draga braćo i sestre, molimo bl. Mariju Propetoga da nam dadne snage da i mi možemo ostaniti na svom putu i biti pravi vjernici, u prvom redu šireći poštenje i one vrednote koje su živjeli naši stari i ostavili nam ih da ih i mi dalje živimo.»

2015. – mons. Ivan Šaško, zagrebački pomoćni biskup

»Valja nam činiti ono što je učinila bl. Marija Propetoga: kršćanskom jednostavnošću govoriti darom i ljudskom blizinom koja otkriva Božju blizinu. Činiti ono što čine

njezine Kćeri Milosrđa, dok se brinu za djecu i mlade, dok upućuju ljude na milosrdno lice nebeskoga Oca, dok ostaju znakom da će čovjeku prikovanom uz zemlju uvijek nedostajati nebo. Nisu rijetki koji danas govore o siromaštvu, ali su rijetki koji pitaju: Što mi je činiti? Puno

ih je koji kažu da nam je potrebno više solidarnosti, ali se premalo vidi spremnosti na žrtvu. Često se susrećemo s riječima i programima za boljitak Hrvatske, ne želeći vidjeti ono jedno što nam nedostaje. Zato je dragocjena hrabra blaženica iz Blata koja produžuje Isusov odgovor i upućuje na križ, na Propetoga, i na vrijednost neba. Tko god je našem narodu nudio radost bez Boga i bogatstvo bez Krista ostavio je za sobom samo tugu. A sveci uvijek upućuju na nebo, čvrsti poput kamenoga stupovlja (vidljivih na Plokati), kada je u pitanju Istina, i mekani poput lipova drveta (također uzdignutih na Plokati), pružajući hladovinu za korake umornih i zajedništvo radosnih za srca tužnih.

Braćo i sestre, nakon sinoćnje šetnje vašim Blatom, zapisao sam riječi koje vam rado ostavljam:

*Blažena Marijo Propetoga Krista,
k tebi nas je dovela sveta Snaga ista
kojom ti si bila mlada odjevena.*

*Predivna si slika ispod Božjeg kista,
u more umočena, a suza iscijedena
daje joj da blista ljubavlju i darom.*

*Privlačiš nas žarom nebeske blizine
u mirisu i hladu lipina lista, u siromaštvu,
vrjednijem od sjajnoga zlata,
donoseći pogled ljudskosti, topline.*

*Vodiš nas u vječnost s Korčule, iz Blata
zagovorom svojim bdijući nad nama,
narodom Božjim i zemljom Hrvata.*

Braćo i sestre, ako čeznemo za danom, kad hrvatska će duša sve dodire i susrete, mirise i molitve, sjединiti, pitajmo ponizno: Gospodine, što mi je činiti? Radosna Hrvatska ne živi od sebičnosti. I najviše na zemlji vidi onaj tko promatra nebo; i vrijeme je najviše ispunio onaj tko ga je ispraznio za vječnost. Hvala ti, bl. Marijo Propetoga!»

Ivo Govorko,
vjeroučitelj u PŠ Potomje,
PŠ Lumbarda i OŠ Trpanj

U suradnji s Katehetskim uredom dubrovačke biskupije sestre Družbe Kćeri Milosrđa su pripremom kviza o blaženici priredile nezaboravno iskustvo za stotinu djece koja su se natjecala u 20 peteročlanih timova, u tri natjecateljska kruga.

Učenici su pokazivali doista zavidno znanje o našoj blaženici koje su stekli u radu sa svojim strpljivim i predanim mentorima. Iako su učenici morali naučiti puno činjenica i podataka iz opsežnoga natjecateljskog materijala, to ih nije obeshrabrilo, o čemu su svjedočili svakim novim i pouzdanim odgovorom na upite.

Natjecatelji su u Blato stigli ujutro i odmah pohodili blaženičino svetištu gdje su ih radosno dočekale sestre Kćeri Milosrđa. Zajedno smo se pomolili, a onda uz pomoć župnoga zbora Stope i zapjevali, a potom nas je pozdravila provincijalna predstojnica s. M. Emila Barbarić. Bila je to prigoda i da zajedno razgledamo blaženičino svetišće.

Nakon duhovnoga susreta s blaženicom pred nama je bio i susret znanja o njoj – u blatskoj osnovnoj školi gdje su se održala prva dva

»Milosrđe, to neka bude vaše obilježje« Kviz dubrovačke biskupije o bl. Mariji Propetoga Blato, 14. svibnja 2016.

eliminacijska kruga kviza. Učenici su u oba kruga bili izvrsni u svojim odgovorima. U drugi krug je dospjelo 10 najboljih ekipa iz osnovnih škola i 5 iz srednjih, a u treći krug su ušle tri najbolje ekipe iz osnovnih i srednjih škola. Dok je žiri između natjecateljskih krugova ocjenjivao radove i zbrajao bodove, djeca su se igrala na školskom igralištu.

Nakon drugoga natjecateljskog kruga blatski župnik Željko Kovačević je učenike pratio u razgledavanju župne crkve i nekih mjesnih znamenitosti. Ručali smo na poznatoj blatskoj Plokati, u ugodnu zajedništvu i druženju, a onda je u Domu kulture Blato uslijedila završnica kviza. Tu je, uz dobro znanje i točnost, trebalo pokazati i brzinu te timsko snalaženje u slaganju zadanih rečenica.

Sa svakim novim zadatkom napetost je u dvorani sve više rasla, a nakon 50-ak minuta dobili smo pobjednike kviza. Među osnovnoš-

kolcima pobjedu je odnijela ekipa *Golub Blata* (OŠ Blato) u sastavu: Ida Farac, Tamara Marinović, Ivan Dominik Sardelić, Mario Tulić i Mia Žaknić, s mentoricom Julijanom Vujić, dok su drugo mjesto osvojili *Anđeli* (OŠ Cavtat, mentorica Katarina Radnić), a treće *Legende* (OŠ Petra Kanavelića, Korčula, mentorica s. Blaženka Rudić). Među srednjoškolcima pobjedu je odnio *Ihtis* (zbor mladih Stope) u sastavu Katarina Bosnić, Marta Donjerković, Ana Milat, Jelena Sardelić i Ivana Šeparović s mentoricom Tončicom Šeparović, drugo mjesto su osvojile *Golubice* (Medicinska škola, mentorica Ana Matić), a treće *Anđeli* (SŠ Blato, mentorica Slavica Bošković).

Osim njih sudjelovale su i još četiri ekipe iz OŠ Blato (mentorica Julijana Vujica), dvije ekipe

iz OŠ Župa dubrovačka (mentor Antun Končić), te po jedna ekipa iz OŠ Ivana Gundulića (mentorica Tatjana Violić), OŠ Gruda (mentor Ante Novaković), OŠ Slano (mentor Josip Kačunić), OŠ Mokošica (mentorica Kristina Vukušić), OŠ Trpanj (mentor Ivo Govorko), OŠ Smokvica (mentorica Tončica Govorko), Dubrovačka privatna gimnazija (mentorica Ana Matić) i SŠ Vela Luka (mentorica Slavica Bošković).

Završetak kviza nije značio i kraj našega druženja koje je, začudo – tek počelo! Svi sudionici i mentori su dobili prigodne nagrade za sudjelovanje, a pobjednici su, između ostaloga, dobili i nagradno putovanje u Suboticu, grad koji je imao značajnu ulogu u životu naše blaženice i njezine družbe. Nagrade je uručila provincijalna predstojnica i pozvala nas na zahvalno misno slavlje koje je predvodio don Božo Baničević.

Potom smo otišli na Prižbu gdje smo posjetili spomen-obilježje gdje je blaženica pisala prva Pravila za svoju družbu. Uz igru i šetnju plažom vrijeme je brzo odmicalo, a sestre su nas obradovale slasnim komadima pizze koje smo zajedno večerali prije odlaska.

Djeca naše biskupije pokazala su svojim predanim radom s mentorima izvrsnost i volju da napreduju u znanju i krepostima. Ovaj kviz upućuje na to da Duh Kristov i po životu naših svetaca i blaženika vodi naše mlade koji su spremni odazvati se na njegov poziv.

Vi ste danas trag Očeva milosrđa

Pozdravni govor s. M. Emile Barbarić, provincijalne predstojnice

Poštovani gospodine predstavnice Katedrskog ureda Dubrovačke biskupije, dragi vjeroučitelji i vjeroučiteljice, draga djeco i mladi, radosna sam zajedno s vama što vas u ovoj izvanrednoj jubilarnoj Godini milosrđa, na uočnicu svetkovine Duhova, mogu pozdraviti u dragom nam Blatu, rodnom mjestu naše hrvatske blaženice Marije Propetoga Isusa Petković.

Svjesna sam toga koliko ste napora uložili u dolazak ovamo, i na tomu vam velika hvala. Ali sam jednako tako svjesna i ove vaše radosti iščekivanja i nadanja u ovom susretu, a ponajviše me raduje vaše zadovoljstvo što ste u malo vremena upoznawali život i djelo naše hrvatske blaženice.

Godina milosrđa za sve nas je poseban vjernički i kršćanski izazov – poziv da odgovorimo zovu ljubavi i milosrđa, na što nas poziva Bog Otac. Samo tako ostvarujemo i poziv evanđelja da nasljedujemo našeg istinskog učitelja, Isusa Krista, čineći duhovna i tjelesna djela milosrđa, kakva je i on činio. Zašto Godina milosrđa? – papa Franjo je objasnio ovako:

»Jednostavno zato što je Crkva, u ovom času velikih epohalnih promjena, pozvana snažnije davati znakove Božje prisutnosti i blizine. (...) Eto zašto jubilej: jer je to vrijeme milosrđa. To je pogodno vrijeme u kojemu valja liječiti rane, u kojemu se ne smijemo umoriti susretati one koji iščekuju da vide, i rukom dodirnu, znakove Božje blizine, u kojemu svima – svima valja ponuditi put oprostjenja i pomirenja.«

I mi, kao Družba Kćeri Milosrđa, zajedno s vašim vjeroučiteljima, draga djeco i mladi, htjeli smo ovim kvizom svima nama jače osvijestiti značenje milosrđa kakvo je bilo trajno prisutno u životu i djelovanju naše blaženice. Glad, siromaš-

tvo, napuštenost i duhovna zapuštenost njezinih sumještana nisu je ostavljale ravnodušnom nego je pomagala još kao dijete, djevojčica i djevojka, a posebice poslije kao redovnica. Gledala je Isusa i pomagala mu u svakom čovjeku koji je bio gladan i žedan, gol i bos, putnik, bolestan i utamničen, koji je bio zarobljen. Prepoznavala je i duhovne potrebe pa je savjetovala i poučavala one koji su bili dvoumni, neuki, grešni, žalosni, nevoljni, povrijeđeni, nepravedno osuđeni i potrebni molitve.

Draga djeco i mladi, i vi ste danas jednako tako pozvani biti svjedoci milosrđa i ljubavi u ovom našem svijetu. Svi ste vi danas ovdje pokazali da znadete žrtvovati svoje vrijeme i trud. Priprema za ovaj kviz, zajedno s vašim vjeroučiteljima i animatorima, pokazali ste da se znadete zalagati više od uobičajenog, pokazali ste da i danas naše društvo i Crkva imaju djece i mladih koji su se izdigli iznad prosječnosti. Biti prosječan znači izgubiti se u masi, ne ostaviti trag koji se može nasljedovati. Vi ste danas trag Očeva milosrđa, kao što je to nekoć bila naša blaženica. Želim da se po svakome od vas pokaže milosrđe Boga Oca svima onima koji su potrebni ljubavi i topline bližnjega.

Od srca želim da vam boravak u Blatu, hodeći stopama naše blaženice, bude ugodan i da vaš trud zablista očitovanjem znanja o njoj i nasljedovanjem njezina primjera. Utječite joj se molitvom za njezin zagovor, da budete dobri kao ona pa ćete onda zasigurno biti sretni i blaženi kao i ona. Hvala vam što se se odvažili na zahtjevnu pripremu i ostvarivanje ovoga kviza. Hvala svima koji su u tom sudjelovali i velikodušno nas podržavali.

A sada krenite za svojim vjeroučiteljima i animatorima u školu gdje ćete imati prigodu pokazati teorijsko znanje o milosrđu u životu naše blaženice pod geslom: »Milosrđe, to neka bude vaše obilježje«.

Hvala, hvala, hvala...

Hvala ti, Gospodine, jer sam djelić,
djelić radosti i franjevačke malenosti.

Djetetu osmijeh, tužnomu radosti
u cijelome svijetu živeći životom malenog brata.

Hvala ti jer sam djelić ljubavi Božje,
dio radosne vijesti,
kao maleno dijete bezbrižna u rukama Očevim.

Hvala za jednostavnost i poniznost
koju dolijevaš u moj život
i utemeljuješ me sve dublje i sve čvršće
u zemlju plodovitu, natopljenu, neiscrpnu.

Hvala ti, Gospodine, jer sam djelić
velike obitelji manje braće i sestara,
djelić svetog siromaška Franje.

Hvala što dišem, mičem se i jesam
glasnik velikoga kralja.

s. M. Anamarija Vuković,
novakinja DKM

In memoriam

**s. M. Hijacinta Vica Šimunović,
Srca Marijina**

Blato, 19. svibnja 1920. – Blato, 2. lipnja 2016.

s. M. Emila Barbarić,
provincijalna predstojnica

Iskreno je ljubila Družbu...

*»Dođite blagoslovljeni Oca mog,
i primite u posjed kraljevstvo koje vam je
pripravljeno od postanka svijeta«
(Mt 25,34).*

U jutro 2. lipnja 2016., u mjesecu posvećenju Srcu Isusovu, Gospodin je u svoj vječni mir pozvao našu dragu s. M. Hijacintu Vicu Šimunović, čiji je životni put, od samoga početka, bio obilježen znakom križa, ali i neizmjernom Božjom ljubavlju i blizinom.

Rođena je u Blatu, 19. svibnja 1920., od dobrih katoličkih roditelja Jure i Mare r. Bosnić Bijanko. Radost i sklad obitelji s petero djece pomutila je prerana smrt glave obitelji. Vicina majka, nemoćna da se sama brine za svu djece, Majci Mariji Propetoga, s kojom je bila članica u društvu Kćeri Marijinih, donosi nju, svoje najmlađe dijete i moli je da je prihvati u samostansko sirotište. Tako je Gospodin, unatoč tužne životne zbilje, obdario tu malu djevojčicu blagoslovom suživota s drugom majkom, Marijom Propetoga koja je s ljubavlju prihvaća, njeguje, odgaja i vodi na putu rasta kreposnoga života u vjeri, nadi i ljubavi, ne uskraćujući joj majčinsku ljubav i nježnost potrebitu svakom ljudskom biću, posebno djetetu u toj dobi.

Rastući u ozračju zauzetoga rada za dobro bližnjega iz ljubavi prema Gospodinu, u srcu male Vice probudila se klica redovničkoga poziva, koju je brižno njegovala. Na svetkovinu sv. Franje, 4. listopada 1937., bila je primljena u postulantat Družbe, nakon čega je uputila molbu za pripuštanje u novicijat:

»Budući da sam promišljeno, potpuno svojom voljom stupila u ovu Družbu Kćeri Mi-

losrđa, a također sam navršila vrijeme kandidatstva, usrdno molim prečasnju Majku da budem pripuštena redovničkom oblačenju za kojim sam od djetinjstva čeznula da postanem zaručnica Kristova. Obećajem uz pomoć Božju da ću kroz godinu novicijata sve svoje sile upotrijebiti da prikupim što više znanja i donekle se osposobim da budem mogla raditi za slavu Božju i spas duša svojega bližnjega. Ponizno u Isusu Vas moli Vaše duhovno dijete da joj ne odbijete molbu.«

Novicijat je započela 12. rujna 1938. godine i dobila redovničko ime s. M. Hijacinta, Srca Marijina. Godinu dana poslije položila je privremene zavjete, a doživotne 12. rujna 1945. Tijekom novicijata njegovala je želju da postane misionarka, što otkriva u molbi za prve redovničke zavjete:

»U ovoj godini novicijata upoznala sam još više i bolje redovnički život i time ga svom dušom uzljubila. Zato Vas, prečasnja Majko, vruće molim da me pripustite na polaganje svetih redovničkih zavjeta jer se želim sasvim posvetiti Bogu kao žrtva ljubavi za bližnjega. Moja želja je da budem misionarka. Od kako sam u novicijatu, upoznala sam uzvišenost i ljepotu misijskoga rada i ta je želja rasla sve više i više u meni dok nije dostigla svoj vrhunac i sada tim misijskim radom vruće želim koristiti Družbi te Vas zato molim da me pripustite zavjetima da se, s pomoću Božjom, mogu upriličiti u redovnicu po Srcu Božjem. Spremna sam na svaki rad i službu koju mi Gospodin preko Vas, prečasnja Majko, odredi. Ponizno u Isusu Vas moli Vaše duhovno dijete da joj ne odbijete molbu.«

Svoje posvećenje Gospodinu s. Hijacinta shvaća veoma odgovorno i marljivo radi na svojoj duhovnoj izgradnji, uz pomoć duhovne Majke i svojih susestara. U izvješćima njezinih odgojiteljica u početnoj formaciji piše da je poslušna, čedna i skromna u svemu, što je odraz čiste i Bogu odane duše, da pazi na povjerene joj stvari i da je zadovoljna s najsiromašnijim. Uz to je pobožna i duhovna, požrtvovna i marljiva, a sa sestrama ljubazna i uslužna, samilostna i miroljubiva, brani ih i opravdava. Zapažaju da iskreno ljubi Družbu i da se za nju žrtvuje i da zna dobro iskoristiti svaki trenutak čineći pravom ljubavlju milosrdna djela. Njezino je redovničko zvanje bilo uvijek čvrsto, a narav joj je bila iskrena i mirna. Doista, sve sestre koje su je poznavale i s njom dijelile zajedništvo života, mogu to posvjedočiti.

U vrijeme juniorata s. Hijacinta je radila jednostavne poslove: pomagala je oko pranja i peglanja rublja, učila je šivati i plesti i obavljala je razne domaćinske poslove. Zbog želje da ide u Argentinu počela je učiti španjolski i talijanski jezik.

U prosincu 1940. godine bila joj je povjereni dužnost prefekte u sirotištu koju je ona odavno i s ljubavlju činila, brinući se o dvadesetak djece kojima je davala ljubav kakvu je i sama iskusila u djetinjstvu od svoje rođene majke i od duhovne Majke, kako je zapisala u izvješću njezina predstojnica:

»Ova dobra i ljubazna časna sestra vodi i upravlja djecu i žrtvuje se za njih velikom brigom i majčinskom ljubavlju dan i noć. Strpljiva je i blaga s njima. Vježba šivanje odijela za djecu i u tom se dosta dobro upućuje. Točna je u vršenju svojih dužnosti, bilo redovničkih bilo kao prefekta u sirotištu, i savjesno u svemu nastoji da napreduje u dobru«.

U kolovozu 1941. razboljela se od upale pluća, a na oporavak je poslana u mjesni Dom zdravlja. U tom razdoblju je posebnom brižnošću prati bl. Marija Propetoga pišući joj između ostalog:

»Draga i ljubljena moja s. Hijacinta, puno mislim na vas i trpim zbog Vaše bolesti pa Vam pišem i želim sretan Uskrs u Isusu moleći ga da Vam udijeli zdravlje da možete još raditi za njega. Ljubeći Vas izručujem Vas Presvetom Srcu Blažene Djevice Marije da Vas zagovara kod Isusa. Šaljući Vam sveti blagoslov i vrući cjelov, Vaša duhovna majka, s. M. Propetoga Petković.«

Nakon oporavka, početkom veljače 1942., ponovno se vraća dječici u sirotištu o kojima brine majčinskom brižnošću, osobito u teškom

ratnom vremenu. Njezina je predstojnica zapi-
sala:

»Kao prefekta djece uvijek brižno pazi na njih i nastoji da ih nauči domaće poslove, tako uvijek uz nju djeca peru i krpaju svoje rublje i haljine. Ona je kao majčica među njima. Ona, brižna prefekta sirotišta, našla je način u teškoj ratnoj oskudici kako da djeci priskrbi papučiće da zimi ne budu morali ići bosi u školu. Za potplate je prikupila komadiće kože od mjehova i ostatke vunice, raznih boja, i svima sama isplela papučiće i sastavila tako da su djeca obućena.«

Nakon doživotnih zavjeta preuzima službu sakristanke u župnoj crkvi u Blatu, jer su tada komunističke vlasti sestrama oduzele djecu iz sirotišta, a uz to započinje i njezin apostolat posjeta bolesnicima.

Križ njezina života nastavlja se 1961. godine zbog bolesti tuberkuloze, kada odlazi u bolnicu u Zadar, a nakon bolničkoga liječenja poglavarice je šalju u sanatorij Brestovac na Sljemenu ponad Zagreba, gdje boravi do kolovoza 1963. godine. U to vrijeme, osim križa bolesti u njezinim zapisima može se iščitati i bol zbog nemogućnosti života u redovničkoj zajednici, posebno dragoj joj Kući matici u Blatu, te bol zbog smrti majke 1962. godine, ali i iskreno predanje u volju Božju i jaka vjera. Te joj godine o Božiću Majka utemeljiteljica piše:

»Mila moja s. Hijacinta, ljubljeno moje dijete, od srca Vam čestitam i sveto porođenje Očeve vječne riječi i od njega Vam želim obilje milosti i zdravlje. Velika mi je radost da idete na bolje. Bogu hvala, samo još malo strpljenja pa će opet biti dobro, što vam od srca molim od dobrog Boga. Ljubeći Vas u Isusu, Vaša duhovna majka, s. Marija Propetoga.«

Nakon oporavka djelovala je u našim zajednicama u Šestinama, Zadru, Čakovcu, Zatonu, Splitu, Pločama i Čari. Njezina želja za misijama, zbog slabog zdravlja nije se mogla ostvariti, ali je zato svim srcem radila u odgoju djece u zabavištima, u župnom apostolatu i posjećivanju bolesnika. Nikada nije beskorisno gubila vrijeme.

Sve do povlačenja sestara iz župe Čara 2001. godine bila je čuvarica svetišta Gospe čarskoga polja, nakon čega se vraća u voljenu Kuću maticu u Blato. Od otvaranja svetišta bl. Marije Propetoga, 2003. godine, postaje njegova čuvarica, gdje s velikom ljubavlju prima hodočasnike, živo im oslikava početke Družbe i pripovijeda crtice iz života drage duhovne Majke. Uz doživljaj svetišta, duhovnoga mira i blaženičine blizine, hodočasnici se rado sjećaju i naše drage s. Hijacinte.

Djeca i odrasli su je voljeli i rado susretali zbog njezine jednostavnosti, pristupačnosti, iskrene srdačnosti i odgovornosti koja se odnosila na one koji su joj bili povjereni ili su surađivali s njom, a posebice sa svojim redovničkim sestrama i poglavaricama. Bila je nadasve duša molitve, svakodnevno se dugo zadržavala u kapelici i u svetištu.

U nesebičnom darivanju njezin je život tiho dogorio. Na poziv nebeskoga zaručnika, 2. lipnja oko 8 sati, tiho je prešla u njegovo kraljevstvo da otpočinje u zagrljaju vječnog Oca i u blizini svojih obiju ljubljenih majki.

Draga naša s. Hijacinta, zahvaljujemo ti u ime svih sestara naše provincije za sestrinsku i majčinsku ljubav koju smo iskusile u suživotu s tobom, kao i na uzoru tihoga, nesebičnog i radosnog služenja Gospodinu u djeci, bolesnicima i sestrama, a ponajviše na strpljivu i predanu nošenju križeva života. Gospodin neka te nagradi vječnim mirom. Amen.

Molitva bl. Mariji Propetoga

Blažena Marijo Propetoga Krista,
molimo te, s nama kleči i moli,
da milost i ljubav Propetoga, u nama se rodi.

Niknula si na ovome krševitom škoju,
da Propeti po zagovoru tvojem,
u dušama našim vinograd Božji obnovi.

Lutamo slijepi putovima života,
tražeći prolazna zadovoljstva i ispraznost
svaku,
a svi smo gladni kruha života,
i ljubavi Boga i brata svoga.

Ti si na ovom tvrdom otočkom kamenu,
svjetionik koji svijetli izgubljenima u mraku,
da nađu put u kuću Oca svoga.

Neka Gospodin, po zagovoru tvojem, molitve
naše usliša,
da svetost tvoja, na oltaru Božjem zablista.
Zagovaraj nas, bl. Marijo Propetoga, pred
licem Božjim,
da milost i ljubav Propetoga u nama se rodi.
Amen.

*Niljana Borčić,
OFS »Bl. Marija Propetog«, Blato*

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje,
Mallinova 4, 10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Jasminka Gašparović

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

s. M. Emila Barbarić
s. M. Vlatka Bratinščak
s. M. Jasminka Gašparović
s. M. Janja Jurman
Katica Knezović
s. M. Jelena Krilić
s. M. Fátima Kršlović
s. M. Silvana Milan
s. M. Nelija Pavlović
Teo Šeperović
s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine
vrhovne kuće u Rimu, Marija Belošević te sudionici
događanja i privatne

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, 20340 Ploče-Stablina;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: vicepostulatura-glasilo@marijapropetog.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisak:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

www.marijapropetog.hr/glasilo

Glasilo izlazi tromjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 40 KN • BiH 10 KM • ostale
europske zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20
USD ili kunska protuvrijednost

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hr-
vatskoj poštanskoj banci,

Kunski i devizni račun:

HR26 23900011100341407

BIC code: HPBZHR2X

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje, Mallinova 4,
10 000 Zagreb, s naznakom: za glasilo

Blato

Kuća matica Družbe Kćeri Milosrđa
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 75., br. 5, 20271 Blato
tel. 020 852 800; fax 020 852 806
e-mail: kceri-milosrdja@blato.hr

www.marijapropetog.hr

Štovanje bl. Marije Propetoga

Zahvaljujemo župama u kojima smo nedavno mo-
gli posvjedočiti o bl. Mariji Propetoga na susretu i
župnicima na pozivu:

Ivanu Kljuniću, župa Uzvišenja svetog Križa, Kra-
varsko

Anti Barišiću, župa sv. Ivana Pavla II., Petrinja.

Rado se odazivamo na pozive župnika.

Proslava blagdana i spomendana bl. Marije Propetoga

Blato – devetnica i blagdan

četvrtak, 30. lipnja – četvrtak, 7. srpnja

19.00 krunica

19.30 misa

nedjelja, 3. srpnja

10.00 misa – mogućnost primanja sakramenta bo-
lesničkog pomazanja

*(prema biskupovoj odredbi molimo za prijavu tko treba
sakrament)*

petak, 8. srpnja – uočnica blagdana

19.00 procesija do blaženičine rodne kuće,
polaganje vijenca; pjevana večernja i misa

subota, 9. srpnja

8.00 i 10.00 misa u svetištu

19.00 procesija i misa – mons. Ratko Perić

Zagreb – trodnevnicu i spomendan

Župa sv. Josipa – trodnevnicu 6. – 8. srpnja

18.30 krunica uz blaženičine misli

19.00 misa

spomendan – 9. srpnja

18.30 krunica uz blaženičine misli

19.00 misa – Marinko Golek, mladomisnik

Župa sv. Petra – trodnevnicu 6. – 8. srpnja

18.00 krunica uz blaženičine misli;

18.30 misa

spomendan – 9. srpnja

18.00 krunica uz blaženičine misli

18.30 misa – Ivan Bodrožić

**Radujemo se vašem dolasku i sudjelovanju u
slavlju.**

